

БЛАГОСЛУЖ

1†94

Християнський
журнал
Союзу ХВЄП
України

*Не в поросі сходить нещастя,
А горе не з землі,
Бо людина народжується
На страждання,
Мов іскра вона,
Що до неба зліта...
А я б повернувся до Бога,
Всі справи свої
Я б на Нього поклав.
Бо Він є Той,
Хто чинить велике
Й предивне,
Якому немає числа.
Він засіває дощем
Поверхню землі,
Вода на зелені поля
Лине з його руки.
Прийжене лише Він
Може поставити на висоту,
І засмучений через Нього
Дорогу знайде до спасіння.
Блажений є той серед нас,
Кого особисто
Навчас
Бог.*

При передрукуванні матеріалів
посилання на «Благовісник»
є обов'язкове.

Редакція застерігає
за собою право скорочувати
статті та правити мову.

Йов. 5:6-16

БЛАТОВИЖ

Часопис Християн
Віри Євангельської-
п'ятидесятників України

№1 1994

ВИДАВНИЧА РАДА:

Мельник М.А.
Папроцький Ф.Г.

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР:

Віктор Котовський

Адреса редакції:
252115, м. Київ,
вул. Онискевича 3

Телефон:
(044) 444-25-80

Свідоцтво про
реєстрацію
серія КП №697 від 24
травня 1992 року.

Видається з 1992
(№7)

ЗМІСТ

ВІКТОР ЛИМОНЧЕНКО	
Духовних пустирів не буде ----	2
ДОНАЛЬД ГЕЕ	
Служіння пророка -----	5
ВІКТОР КОТОВСЬКИЙ	
Життя з достатком -----	9
ВОЛОДИМИР СОЛОХА	
Дощ на шибah -----	14
Читаю душу мов книгу -----	16
ЛЮДМИЛА МАРЧУК	
Уста, що співають славу Йому! ----	22
МІХІАКІ ХОРІ	
Ми все більше стаємо чужими ----	24
ВОЛОДИМИР ФРАНЧУК	
Право священодійства -----	27
«Колючка» в тілі ап. Павла	
ВІКТОР КОПЕЦЬ	
Культ мормонів -----	29
НИКОЛАЙ ХАРИТОНОВ	
Відкрито центр реабілітації ---	32
Земля обітована -----	34
Розповідь Горобчика -----	38
Я люблю тебе, княже -----	43
ДЕВІД ВІЛКЕРСОН	
І майбутнє сповістить вам -----	45

ДУХОВНИХ ПУСТИРІВ — НЕ БУДЕ!

Відділ євангелізації
СХВЕП. Перспективи
роботи в Україні.

Наш відділ розпочав свою працю одним із перших у новоствореному Союзі, власне, започаткувавши основну й найважливішу сферу його діяльності. Ми, звичайно, були щасливі. Бог надав нам чудову можливість у найширшому масштабі виконати Його наказ: «Ідіть по всьому світу і проповідуйте Євангеліє всьому створінню» (Мк. 16:15). Крім брата Ростислава Радчука, колишнього завідуючого відділом, який першим розпочав формування підрозділу і зробив значний особистий внесок у цю справу, нас було п'ятеро молодих євангелістів із різних областей країни. Кожний мав чимало нездійснених планів. Розпочалася організаційна робота по всіх напрямках євангелізаційної праці, яка полягала в налагодженні міцного зв'язку між центром та областями, між нашим відділом та місцевими церквами й місіями.

У кількох словах хочу ознайомити нашого читача зі структурою відділу, яка складалася поступово і, можливо, не є остаточно зформованою й на сьогодні. Основний робочий орган його — Комітет по євангелізації. Поки що він складається з п'яти керівників — відповідальних за працю в п'яти регіонах, на які ми поділили нашу країну.

Керівники ці — люди досвідчені й випробувані, вони пройшли відбір на регіональних конференціях і були обрані переважно більшістю делегатів. Нині, набувши досвіду, бачимо, що є необхідність розширити Комітет, включивши до його складу директорів провідних місій, відомих у регіонах євангелістів та представників керівництва Союзу. Комітет веде розробку конкретних програм євангелізації та планів створення нових церков. Крім того, під його орудою здійснюються різні заходи: проводяться семінари, організуються конференції та інше.

Другою структурною одиницею відділу є Рада євангелістів України, до якої входять представники від усіх областей держави.

Покажу, в чому полягає наша робота, на одному досить свіжому прикладі. У наших планах значилося створення нової церкви у Києві, на Виноградарі. Це було минулого року. На той час ми ще не мали достатньої сили, аби провести таку потужну євангелізаційну кампанію, і тому вийшли на контакт із пастором-євангелістом із Німеччини Едмундом Екслером. Пастор Екслер є людина добре нами перевірена й надійна. Після цього ми провели значну технічну роботу, яка, можливо, й не дуже помітна, але без неї аж ніяк не обійтись. Було замовлено й виготовлено яскраві афіші та оголошення, задіяно всі доступні засоби інформації. Підібрали й домовилися про оренду гарного приміщення. Для цього прислужився кінотеатр ім. Шевченка. Подбали також про музичне оформлення, запросивши відомий ансамбль «Маранафа».

Три дні проходила євангелізація. Показалось близько двохсот осіб. Таким чином, було покладено перший камінь у підвалини нової церкви. В цю молоду

громаду ми запросили на пасторство досвідченого євангелиста з Коростеня Миколу Бесарабова.

Нині ця церква активно поповнюється новими членами. Нещодавно хрещення прийняли близько двадцяти осіб. На даний час у церкві, яка має назву «Сілоам» близько 120 членів. Слава Господеві!

Таким чином, при активній участі нашого відділу по всій Україні з'явилося близько п'ятдесяти нових церков. У різних областях праця ця протікає по-різному. Найменше процес євангелізації торкнувся Черкаської, Полтавської, Донецької, Луганської та деяких інших областей. Маємо наміри скерувати туди найближчим часом значні місіонерські сили. Вже є домовленість із потужною американською групою, яка має чималий досвід, а також усі необхідні інтелектуальні та матеріальні засоби. З їх допомогою плануємо у квітні-травні 1994 року відкрити чотири-п'ять нових церков у лугансько-донецькому регіоні. Іде активна підготовка пасторів для цих громад. Покладаємо великі надії на місцеві сили. Я звертаюся до служителів Донецької та Луганської областей з проханням придивитися до своєї молоді. Якщо у вас є брати, що дозріли до цього високого служіння, але не мають достатнього поля для діяльності, направляйте їх до нас. Тим, хто доведе ділом своє палке бажання служити Господеві, ми допоможемо влаштуватися на новому місці. З таким самим закликом я звертаюся й до служителів інших областей, особливо тих, де Церква міцно стоїть на ногах і вже тепер відчувається «перенасичення» людьми, які готові до більш широкої й відповідальної діяльності.

Інкони нам задають запитання: чому ми нашу працю так тісно пов'язуємо з

закордонними місіями? Невже на нашій землі мало обдарованих Богом проповідників? Невже ми не маємо своїх бізнесменів-християн? Хочу відповісти на це так. Не забуваймо, дорогі брати та сестри, що у Церкві Христовій немає поділу на національності, немає ні расових, ні географічних обмежень. Ми всі є діти Божі. Ми всі є громадяни однієї країни — Царства Божого. Якщо сьогодні Бог дав братам з Америки кошти та сили для того, щоб нести істину Христову в ті місця, які щойно відкрилися для проповіді Євангелія, то чому ми маємо відхилити руку допомоги чи ставати братам на заваді? В цьому спільному труді Бог укріпить нас усіх, і настане час, ми разом — представники Америки, Європи та Африки рушимо з Євангелієм у руках за бамбукову завісу та в країни ісламу. Амінь! Це неодмінно здійсниться, якщо ми віримо в те, що Євангеліє буде проповідуване по всій землі.

Нерідко також від наших віруючих доводиться чути й таке: зарубіжні місіонери не завжди приносять до нас здорове віровчення. Буду відвертим: це дійсно так. За кордоном є багато проповідників, які мають велике бажання вести духовну працю на наших теренах, але ми маємо свою тверду точку зору стосовно якості того зерна, яке готується для висіву в нашу землю. І тому місіонер, якого ми збираємося запросити в Україну, ретельно перевіряється. Ми не запрошуємо кожного, хто має гроші, а лише тих, котрі несуть здорове вчення.

Серед наших друзів маємо чимало діячів Церкви — без перебільшення, світового масштабу. Це Роберт Мякіш, Рейнхард Бонке, та інші проповідники, які допомагають нам у євангелізації України.

Неоціненною є допомога нашому Союзові з боку директора Всесвітньої місії «Глобен віжн» Вальтера Зігаревича із Сполучених Штатів. Саме завдяки невтомним старанням цього скромного християнина наша праця на ниві Божій набула нинішніх широти та розмаху. Слава Господеві!

Отже, наш відділ діє вже близько трьох років, і можна підвести деякі підсумки. За цей період ми переконалися, що курс на упорядкування євангелізаційної роботи на місцях, яка велася самотужки, малими місцевими силами, вірний. Люди, яких нам прислали регіони, здатні на активну діяльність. Особливо хотілося б відзначити хороші успіхи на терені південного регіону. Цьому сприяла не лише активність

директора Олександра Бабійчука, але й те, що відділ приділяє нині якнайбільшу увагу цим «пустельним» та «безводним» місцям. За останній рік там відкрито десять нових церков. Старі церкви теж зростають числом. Апилюя!

Ми відмовились від гучних євангелізаційних кампаній і в основу своєї діяльності поклали досягнення кінцевої мети — створення церкви. І це дало свої чудові наслідки. Слава Господеві!

Найактивнішими колективними працівниками нашого відділу є місія «Добрий самарянин» з Рівного та «Голос надії» з Луцька. Остання основні свої сили зосередила на праці у Росії.

Незважаючи на ці досить помітні успіхи, ми здаємо собі справу з того, що це є лише початок справжньої

роботи. Що нам потрібно якнайбільше? Люди. Гарячі серця, що палають Святим Духом. Світлі уми, які люблять Слово Його й бажають поділитися цією любов'ю з кожним, хто її прагне. Міцні ноги, які не втомляться ходити по нашій стражденній землі доти, доки не лишиться жодної людини, котра не отримала б радісну звістку про Спасителя.

Наш відділ, наш Союз, ми є відкриті для кожної церкви, місії, для кожної віруючої людини. Отже, ми чекаємо на вас. Божого вам благословіння!

**Віктор Лимонченко,
завідуючий відділом
євангелізації Союзу
ХВЄПУ**

Є різні думки про пророцтва, але ми, згідно Дій 2:18, віримо, що цей дар, як і всі інші дари, є необхідний церкві.

Не треба, однак, вдаватися в крайнощі, як це інколи робиться, коли люди постійно просять пророцтва. Вони просять про силу згори, не знаючи напевно ні її призначення, ні того, як її вжити. Тому необхідно уважно вивчити Слово Боже, щоб знати, що робити з дарами, які ми отримуємо.

Така проповідь, то не є річ пересічна. Вочевидь, найхарактернішою ознакою пророцтва є наявність у ньому Божого натхнення.

ЩО ТАКЕ Є НАТХНЕННЯ!

Натхнення, це такий стан, коли під дією зовнішньої сили ми висловлюємо такі думки, які самі б не висловлювали, говоримо такими словами, яких не знайшлося б у нас самих, робимо те, чого в звичайному

Дональд Гее

СЛУЖІННЯ ПРОРОКА

Є серед віруючих і такі, котрі не хочуть ніяких дарів, бо чомусь бояться їх, забуваючи, що Господь хоче дати нам лише те, що для нас корисне. Певно, є щось корисне та цінне у пророцтвах, коли ап. Павло так ревно спонукає нас до прагнення мати ці дари (1 Кор. 14:1).

ЩО ТАКЕ Є ПРОРОЦТВО!

Знаю, дехто думає, що це просто проповідь. Але мушу сказати, — це не так. Розглянемо місія Писання 1Кор. 12:28; Еф. 4:11 і побачимо, що це різні служіння. Можна лише радіти, коли проповідник є одночасно й пророком. Я знаю багатьох, наповнених Духом братів, які починають звичайну проповідь, а закінчують по натхненню Духа Святого пророцтвом. Так буває і зі

стані не робили б, бо нас спонукає до того Дух Святий. Це одна з обітниць, яку ми отримали в день П'ятидесятниці. Дякуємо Богу, що поставив нас у залежність від сили Духа Святого. Людина може говорити від власного розуму, але пророцтво походить від Розуму Бога.

Пригадую свідцтво Сперджена, знаного проповідника, що мав неабиякий хист. Він казав, що ніколи не готується до проповіді заздалегідь. Він казав, що коли стоїть на кафедрі, то навколо літають ніби пташки небесні, нашіптуючи йому на вухо, що говорити.

Одкровення, яке переходить у пророцтво, часто з'являється несподівано. "Коли ж відкриття буде іншому з тих, що сидять, то нехай

перший замовкне” (1 Кор. 14:30). Тут ми маємо цікавий випадок, коли говорить один пророк і несподівано Господь посилає одкровення другому. У цій ситуації перший мусить замовкнути й мовчати, доки говорить другий.

Слова знання, слова мудрості й пророцтва приходять через одкровення, але різними шляхами. Слово мудрості є одкровення до мого серця, одкровення до мого розуму. Ці дари можуть навідати нас і раніше, до того, як ми почнемо проповідувати, і це дає нам змогу підготуватися до проповіді. До пророцтва не можна підготуватися, бо цей дар починає працювати в найостанніший момент. І вчитель, і пророк, обидва вони мають служіння від Духу Святого, але вчитель має дар слова знання для того, щоб дати людям страву Його. Вчитель повинен давати страву приготовлену і тому він мусить: поперше, вміти готувати, по-друге — займатися приготуванням. Пророк же дає не страву, а живлющу воду із джерела. Він її не готує заздалегідь, як учитель, він зачерпує її свіжою й дає нам напитися, і якщо ми втомилися, то це збадьорить нас, але не нагодує, бо нагодувати може лише страву. Ми можемо бути не голодні, але спрагли. Таким чином, очевидним є те, що для життя необхідна як страву, так і вода. Так само й для життя в душі необхідні є і навчання, і пророцтво.

Дехто з тих, хто має дар пророцтва, думає, що не існує іншого служіння

від Духу, ніж пророцтво. Вчитель, як вони гадають, не виконує праці Духу Святого, оскільки він готується до свого уроку. Дух Святий, думають вони, не може вільно діяти через учителя, бо він, викладаючи Слово, користується конспектом. Такі віруючі забувають, що Дух Святий діє і в апостолах, і в пророках, і в євангелистах, і в пастирях, і в учителях, але тільки в різній спосіб, і тому лише той, хто не розуміє цього, може казати, що Дух Святий трудиться виключно через пророка.

Пророка можна порівняти з неопалимою кушиною (2 М. 3). Звичайний кущ поступово охоплюється вогнем слави Божої, і зрештою, загорається увесь. І тоді Бог починає говорити з куща. Найчудовіше тут є те, що сам кущ не згорає, а лишається таким, яким був, але я думаю, що цей кущ виглядає краще всіх інших.

Коли ви пророкуєте, то хоча й лишаєтесь звичайною людиною, але вогонь Божий, що розгорівся у вашому серці, буде набувати розповсюдження, доки не охопить вас усього. Коли вогонь згасне, то вам буде добре, бо він не завдасть вам жодної шкоди.

Вищесказане дає нам деякі вказівки на те, як розрізнити духовне та плотське. На зібраннях завжди можна бачити особливо завзятих, які своїм ентузіазмом доводять себе до збудженого стану. Коли “натхнення” проходить, то нічого, крім утоми, не лишає по собі.

Тепер ми можемо дати визначення того, що є пророчий дар. Це проповідь під дією Духу Святого, це одкровення, що з'являється несподівано, і дає насагу не лише для духу та серця, але й для розуму, і тому пророк може передати його у словах загально зрозумілих.

Ведучи мову про біблійні пророцтва, нам слід розрізнати пророцтва старозавітні та новозавітні. У Старому Завіті Бога запрошували через пророка. У Новому Завіті кожний християнин може отримати Духа Святого: “бо вам належить обітниця і для дітей ваших, і всім дальнім, кого тільки покличе Господь” (Дії 2:39). Всі ми можемо отримати Духа Святого, а всі, хто “водиться Духом Божим, є сини Божі” (Рим. 8:14). Ми всі можемо бути водимі Духом Святим.

Дехто каже: “Я пророк! Те, що я кажу, є від Бога, і ви повинні вірити всьому, що я кажу. Якщо ви хочете дізнатися про волю Божу, то звертайтеся до мене”. Але я вірю: якщо Бог хоче щось сповістити мені, то Він це зробить безпосередньо до мого серця.

Взагалі ж до пророцтв треба ставитися з великою обережністю і Слово Боже говорить нам: “Не вгашайте Духа! Не нехтуйте пророцтвами! Досліджуйте все, держіться доброго!” (1 Сол. 5:19-21). З цього випливає, що ми повинні все піддавати випробуванню, дослідженню й приймати все, що є краще. В 1 Кор.

14:19 мовиться: “І пророки нехай говорять по двоє, чи по троє, а інші нехай розпізнають”.

Ми не повинні вірити всьому, що промовляє пророк, бо чимало він може говорити від себе. Багатьом навіть на думку не спадає, що в пророцтво може бути влетена власна думка, але це дійсно так, тому нам сказано: “Досліджуйте все, держіться доброго”. Згадаємо, як приклад, випадок стосунків між двома пророками, що закінчилися трагічно (1 Цар. 13:18-20). Якщо ми хочемо триматися істинного пророцтва, то нам слід бути на чатах, щоб не впасти в оману, бо завжди є небезпека, що в дух пророчий увійде і дух наш власний. Так у Єз. 13:2-3 ми читаємо: “Сину людський, — пророкуй на Ізраїлевих пророків, що пророкують. І скажи пророкам, що провіщають із власного серця”.

СЛУЖІННЯ ПРОРОКА.

Як Аполлос є зразком істинного біблійного вчителя, Варнава — пастора, Пилип — євангелиста, так Сила є зразком пророка. Подивимось, які якості мав Сила як пророк.

Раніше Сила був людиною доброї вдачі і доброї слави, тому церква і вибрала його (Дії 15:22). Це є для нас цінне нагадування, що пророк мусить бути мужем доброї слави. Добра слава пророка укріплює віру в його пророцтва. Я особисто знав деяких чоловіків та жінок, які чудово пророкували, але їх пророцтва не справляли на серця необхідного враження, бо було відомо,

що ці пророки, як люди, не заслуговували на довіру.

Служіння пророка мусить бути скероване на втіху та утвердження. В Діях 15:31-32 читаємо: “Вони ж, прочитавши, зраділи повчанню. А Іуда і Сила, будши самі пророками, підбадьорювали братів щедрими словами і зміцнювали їх”. Зі слів Писання ми бачимо, що робота Сили була спрямована на повчання, підбадьорення та втіху. Співставивши це з тим, про що мовиться в 1 Кор. 14:3, ми матимемо ясну картину діяльності пророка, яка полягає у втісі, підбадьоренні та повчанні.

В 1 Кор. 14:36-37 читаємо, що необхідно звернути увагу на те, що істинний пророк нічого не додає до Слова Божого. Тільки лжепророки відкривають те, чого немає в Біблії.

Найважливіше для пророка — це віра, і якщо ми хочемо мати пророчє служіння у повній силі, то необхідно, щоб віра була якомога твердіша. “Коли пророцтво — то в міру віри” (Рим. 12:6). Пророк пророкує у міру своєї віри. Якщо віра слабка, то слабе і пророцтво. Якщо віра сильна, то й пророцтво сповнене сили. Сила віри йде від Слова Божого, і тому, чим більше ми читаємо й вивчаємо Слово Боже, тим міцнішою стає наша віра. Надія на Бога зробить нашу віру сильною.

Я знаю, що деякі церкви уникають тяжкої праці, пов'язаної з

прийняттям відповідальних рішень, а запитують про це пророка, який має слово з будь-яких питань. Однак із Біблії ми знаємо, що коли виникали важкі питання, то скликали собор, на якому довго міркували, доки не пізнавали волю Божу і не приймали остаточного рішення згідно із Святим Письмом. З Дій 15:22 ми бачимо, що коли перед апостолами постало важливе питання, вони вирішували його шляхом обговорення, а не через пророків Силу та Варнаву, які були тут присутні. Тому, якщо ми вирішуємо якесь важливе питання, ми звертаємось до Господа, а не до пророків з нашого ж середовища. В Діях 16 бачимо, що перед апостолами постали значні труднощі в роботі, бо Святий Дух не допустив їх до праці в жодному з тих місць, які вибрали апостоли. Сила був серед пророків і, здавалося б, кому, як не йому слід було запросити Господа для вирішення цього складного питання, аби отримати вказівки стосовно того, куди йти. Але ніхто цього не зробив, а вказівку Богу отримав Павло через видіння мужа з Македонії. З цього ми бачимо, що коли Бог кого поставить на керівну роль, то дасть йому знати Свою волю безпосередньо, а не через когось, і при тому без будь-якого запитування.

ЖИТТЯ З ДОСТАТКОМ

огляд популярних видань

Що ліпше для християнина — бути багатим чи бідним? Слово Боже нам каже: "Не збирайте собі скарбів на землі... збирайте собі скарби на небі. Бо де скарб ваш, там буде і серце ваше" (Мт. 6:19). Тут ніби все зрозуміло: дитя Боже мусить уникати тих самих "скарбів на землі", отже бідність, то є особлива чеснота (достоїнство) справжнього християнина. Чимало віруючих саме так і вважає. Але, читаючи книгу Мітчела Медіни "Фінансист останнього часу", починаєш дивитися на це питання дещо інакше.

Сподіваючись на мудрість нашого читача, ми не будемо давати жодних рекомендацій, тим більше, не будемо підносити йому роздуми брата Медіни, як істину, що не підлягає жодним сумнівам, бо істиною є лише Слово Боже. Ми тільки ознайомимо наших читачів з поглядами автора книги, які нам видаються вельми цікавими, і нехай кожний, маючи в руках Біблію, а в серці Духа Святого, сам робить висновки.

Отже, запитання перше. Чи є Господь беззастережним прибічником бідності Своїх дітей?

Спочатку кілька цитат із Біблії. "Я прийшов для того, щоб мали життя і мали з достатком" (Ін. 10:10).

Мітчел Медіна, "Фінансист останнього часу", Київ, 1993 р.

"Улюблений, молюся, щоб ти був здоровий і досяг успіхів у всьому" (3 Ін. 2). "Його Божественна сила дала нам все необхідне для життя й побожності" (2 Петр. 1:13). Можна привести ще чимало подібних цитат, але й цих буде досить. Виділені нами місця ясно вказують на те, що Господь не бажає бідності Своїх дітей.

Запитання друге. Для чого Він призначає це багатство? Мітчел Медіна дає таку відповідь: "Якщо ви молитесь: "О, Боже, мені потрібен каділлак, я принесу Тобі десятину з тих коштів, які Ти мені даси", то не чекайте, що така молитва буде почута. Не моліться за нечестиві похоті. Кошти Господь призначає ось для чого. "Бо Він Той, Хто дає тобі силу набути потуги, щоб виконати Свого заповіта, якого присягнув Він батькам твоїм" (5 М. 8:18). Бог хоче виконати завіт Ісуса Христа. Алілуя! Бог готовий дати кошти не для того, аби наш одяг, наша квартира чи наше авто стало предметом заздрості знайомих, а для того, щоб істина Його набувала утвердження на землі".

І дійсно! Чи часто ми замислюємося над тим, звідки беруться фінанси на проведення тих благословенних конференцій, куди з'їжджаються брати та сестри з кількох країн. Яким чином орендуються стадіони, палаци культури та клуби для проведення євангелізаційних кампаній? Хто купує

подарунки для дітей-сиріт, буде молитовні будинки, посилає місіонерів у далекі краї? Ні одна держава не виділяє на це жодної копійки!

"Божа мета, — пише Медіна, — це утвердження Його завіту. Єдиний шлях до того, як стати благополучним народом, це стати месіанським народом, народом з освіченим серцем, який поставив собі за мету розповсюдження Євангелія по найвіддаленіших куточках планети".

З цим важко сперечатися. Чи не так?

Отже, де взяти кошти, аби ми мали змогу служити Господеві у тій повноті, якої Він бажає? Ось відповідь доктора Медіни.

Фінансове благополуччя — наслідок вірності. Якщо ви не є вірні в малому, Бог не може вам довірити істинні духовні багатства. Божий план успіху в фінансах оснований на нашій вірності в трьох областях.

1. Десятинах.

2. Приноснах (приношеннях - рос.).

3. Обітницях.

"А всяка десятина з землі, з плоду дерева, — Господеві воно, це святе у Господа!" (3 М. 27:30). У Старому Завіті є й інші місця, які роблять цю заповідь незаперечною. Новий Завіт не настільки категоричний. Євангелисти Матвій та Павло (Мт. 23:23 та 2 Кор. 9:7) не дають нам однозначних вказівок, переводячи цей християнський обов'язок у сферу сумління та любові. Дійсно, людина, котра по-справжньому любить Господа, не пошкодує для Нього і

значно більше, ніж десятину.

Загальна порівняна бідність християн у всьому світі спричинена гнівом Божим за не виплату десятин. Бог хоче, аби ми мали достаток. "Принесіть же ви всю десятину до дому скарбниці... і тим Мене випробуйте, чи небесних отворів вам не відчиню та не виллю вам благословення аж надмір!" (Мал. 3:10).

Бог є дух і Йому не потрібні наші купони. Вони потрібні перш за все нам. Кажуть: Новий Завіт відмінив десятину. Але чи відмінив Бог своє бажання благословити нас аж надміру?

Розпочинати матеріальне служіння автор книги "Фінансист останнього часу" радить з покути. Треба покаятися перед Богом за те, що ми досі приховували Його гроші, й повернути Йому борги. Звичайно, це може бути надто велика сума. Тоді, після каяття, треба помолитися з проханням, щоб Господь поклав на серце, яку суму ми мусимо повернути. Таким чином, розрахувавшись за минуле, слід починати матеріальне служіння, вносячи до скарбниці Церкви регулярно свої десять відсотків.

Куди відносити ці гроші? Раніше десятину й приносили віддавали в будинок-сховище. Тепер таким сховищем є вся Церква Христова. Тому можна віддати своє пожертвування, як у місцеву громаду, де ви є членом, так і на інші справи, що йдуть на зміцнення тіла Христового. Моліться, і Бог відкриє вам, куди скерувати ці фінанси.

Приносили, це те, що ми даємо на Божі справи, крім нашої десятини. Десятину, то є власність Божа. Приносили — наш подарунок Господеві, який дають не за обов'язком, а за власним

бажанням. Добре, коли ви, роблячи приносини, ще й даєте обітницю Богові. Це може бути обітниця вкладати якусь певну суму щомісяця в потреби сиротинця, чи в будівництво молитовного будинку, чи постійно підтримувати якусь стару людину.

Хтось може обуритись: як? Платити десять відсотків і щомісяця давати ще, крім того? Це надто важкий тягар!

Звичайно, якщо ми живемо на невеличку зарплату або пенсію, то розпочати таке служіння непросто. Але важко буде тільки на перших порах. Далі наші прибутки зростуть, як обіцяє Господь, і тягар внесків не буде вже важкий.

Варто звернути увагу на міркування брата Медіни про нечестиве багатство. "Людині, що перед лицем Його добра, Він дає премудрість, і пізнання, і радість, а грішникові Він роботу дає, щоб збирати й громадити, щоб пізніше віддати тому, хто добрий перед Божим лицем" (Екл. 2:26). Біблійна історія знає не один випадок, коли Бог передавав нечестиве багатство Своєму народові. Варто згадати вихід Ізраїлю з Єгипту. "Особисто я, — пише Медіна, — з нетерпінням очікую того дня, коли Бог передасть скарби нечестивих дітям Божим". Такий день може настати лише в тому випадку, коли діти Божі будуть вірні Йому в малому, а саме: в десятинах та приносинах.

Справа Бога вимагає коштів, а їх ніде більше взяти, як із наших пожертвувань. Спираючись на Лк. 6:38, Медіна робить висновок: якщо ви міряєте малою мірою, Бог повертає вам вашою ж мірою. Якщо ви

користуєтесь великою чашею, Господь дасть вам більше.

Поради автора не є чимось відстороненим від практики. Брат розповідає цікаву особисту історію про те, як він з бідного шкільного вчителя перетворився на процвітаючого бізнесмена, що виділяє тепер чималі кошти на євангелізацію у багатьох країнах світу. Бог відкрив йому вікна небесні!

Останні розділи книжки присвячено розгляду у світлі теми деяких пророцтв Іоана Богослова. "І коли він зняв третю печать, я почув третю тварину, що сказала: "Підійди!" Я глянув, і ось кінч вороний, а на ньому вершник, який мав вагу у руці своїй. І я почув голос посеред чотирьох тварин, який говорив: "Мірка пшениці — за динарій, і три мірки ячменю — за динарій, оливи ж і вина не шкодуй!" (Об. 6:5). Автор дає нове тлумачення місцям, де мовиться про коня білого, коня червоного та вороного. Білий вершник — це білі європейці, котрі свого часу, в епоху колоніалізму, заповнили всі континенти світу. Червоний вершник — це комунізм. Дні третього вершника на воронім коні — це дні економічного хаосу й розрухи. Вони вже на порозі. Криза охопить не лише колишній Радянський Союз, а й Америку та Європу. Динарій — це денний заробіток людини. Люди зможуть заробити лише на пісню їжу. "Оливи ж та вина не шкодуй!" Бог хоче бачити нас рясно благословенними людьми серед економічного безладдя останніх днів. Більше того: саме в ці

ПРИНЦИП ДУХОВНОГО ЗРОСТАННЯ

Який християнин не мріє про духовне зростання! Але далеко не кожний знає, що треба робити, аби внутрішня наша духовна людина набиралася сили й міцніла. Про це написано чимало солідних книг, а між тим, є досить простий і надійний принцип, викладений самим Христом (Ін. 15:2). Ось він. «Всяку гілку в Мені, яка не приносить плоду, Він відсікає, а всяку, яка приносить плід, очищує, щоб більше принесла плоду». Першим плодом є саме ваше бажання приносити плід. Цей «виноград» ще буде дрібненький, він ще терпкий, у ньому майже немає м'якоті, це ще ягоди «дикі», але вони вже є! І Господь починає очищати гілку. На наступний рік — «виноград» уже кращий. І знову йде праця Духа Святого. І знову врожай. І так далі. Якщо ж плоду, бодай гірко, нема, то таку гілку Бог відсікає. Що ж таке плід у біблійному сенсі? Читаємо Гал. 5:22. «А плід Духа: любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, лагідність, стриманість». Отже, перший крок: бажання мати плід. Другий крок — молитва з запрошенням Ісуса, щоб Він працював над вашою «гілкою». Третій крок — «очищення». Очищає Ісус, але людина мусить активно допомагати. Якщо, скажімо, нема миру, радості в душі, то треба молитись: «Господи, відкрій причину, чому тягар на серці?» Коли Господь відкриє, молимося: «Господи, прибери ці перешкоди, прости, якщо я зрішив». Покаяння з молитвою дасть свої наслідки. Або, скажімо, вам не вистачає стриманості. Тоді ви просите, щоб Господь навчив вас урівноваженості і дав сили не дратуватися. Поступово ваші виноградні «грона» будуть усе вагоміші. Коли ви відчуєте перші наслідки «чистки», ви отримаєте велику втіху і будете працювати далі ще з більшим завзяттям. «А тому, докладаючи до цього всю старанність, покажіть у вірі вашій чесноту, в чесноті — розсудливість, у розсудливості — стриманість, у стриманості — терпіння, у терпінні — благочестя; у благочесті — братолюбство, у братолюбстві — любов. Якщо це у вас є й примножується, то ви не залишитесь без успіху і плоду в пізнанні Господа нашого Ісуса Христа» (2 Петр. 1:5-8).

дні ми повинні завершити евангелізацію світу.

Для того, щоб досягти найвіддаленіших районів землі, перекласти для них Біблію й забезпечити необхідною літературою, за останні півтора-два десятиліття, Церкві необхідні будуть такі кошти,

яких вона не мала за всю свою історію.

Кожен із нас може понести частку цього служіння, отримавши від Господа не лише духовне, а й матеріальне благословіння.

Віктор Котовський.

Дош на шибях

Бруднувато-сірі купи хмар збилися у велику безформну брилу й пішов дощ. Спочатку дрібні, потім все більші й більші краплі посипались на віконне скло. Краплі виникали несподівано, в самих різних місцях і відразу намагалися скотитися вниз, але, наштотухуючись на острівці пилу, застрягали, зменшувалися у розмірах або пропадали, вбираючи в себе тепло ще неохололого скла. Інші краплі ніби намагались їм допомогти,

але всі безладно рухались у різні боки і лише дві, випадково злившись воєдино і таким чином подвоївши свої зусилля, змогли досягти нижнього краю вікна. Несподівано сильний і впевнений порив вітру змусив віконне скло пружно здригнутися. Картина вмить змінилася: здавалося, всі краплі одразу «зрозуміли», по якій діагоналі треба рухатись; вони якось радісно торкалися одна одної, прискорювали свій біг, потім, наштотухуючись на піщинки, розпадалися, щоб тут же злитися з іншими побратимами і з новою енергією продовжити свій шлях. Коли дощ ущух, чисте, немов поліроване, скло весело заіскрилося на сонці.

Я стояв біля вікна і раптом дивна паралель виникла в моїй уяві: скло — це життя, а краплі — це ми, грішні люди. Одні тільки намагаються гідно пройти свій життєвий шлях, зробити його чистим і радісним, але постійно борсаються в пилу, інші цілком розчинилися в острівцях бруду, навіть не спробувавши вибратися звідти; треті, не знаючи вірного шляху, висихають у життєвих негараздах. І даремно розтрачують вони свої сили, так і не залишивши після себе гідного сліду на землі.

Нам, людям, потрібен вітер. Вітер переємін у свідомості для переоцінки цінностей. Нам потрібен вітер - Спаситель для духовного відродження, щоб перестати блукати подібно до безпомічної краплі і стати на єдино вірний шлях — Божий. Бог любить нас, але любов

потребує взаємності, тому, духовно очищуючись, ми повинні намагатися наблизитись до Нього, стати кращими, підвестися у своїх ділах і помислах, щоб стати більш гідними цієї великої любові.

І коли ти зустрінеш ту єдину свою рідну крапельку, ви допоможете один одному глибше зрозуміти дивне одкровення любові Божої. Та крапелька, як і ти, відчує такі ж почуття. І в цьому спільному пориві до Бога між вами виникне таке єднання, настільки зросте життєва енергія і зміцніють душі, що ніякий пил не пристане до вас, ніякі злигодні не будуть страшні. Вже як одне ціле, ви впевнено продовжите свій стрімкий біг, щоб, у свою чергу, передати цю естафету іншим. І тоді чисте й світле скло нашого життя, повне іскристої любові до Бога, буде гідним і Його любові. Вірю, так буде!

Порада, втіха, підтримка

ЯК ВИБРАТИ ЦЕРКВУ?

Більшість людей, котрі щойно прийшли до Христа, розуміють, що без церкви дуже важко душі втриматись на шляху істини, майже неможливе духовне зростання. Вівця, що блукає, відбившись від гурту, стає легкою здобиччю для того, хто, «як лев, що ричить і шукає кого б пожерти» (1 Петр. 5:8), тобто сатани. Постає питання: як вибрати церкву? Конфесій нині дуже багато. Хто з них правий? Яка стоїть найближче до Бога? Звичайно, ми, як члени Церкви християн віри євангельської, рекомендували б їти саме в нашу церкву — це природно. Нам вона видається найліпшою. Ми є церква повного Євангелія. Жодного вірша в Святому Письмі ми не обминаємо і вважаємо: те, що було заповідано людям дві тисячі років тому, є святою заповіддю і для наших сучасників. Все, що робив Христос та апостоли, може відбуватися і сьогодні при умові святого життя та глибокої віри кожної душі. Якщо ж ви маєте якесь упередження стосовно нашої церкви, бо свого часу ми терпіли чимало несправедливої наруги та обмов з боку атеїстичної влади, то ми можемо порадити ще один абсолютно надійний спосіб. Моліться й просіть Господа, щоб Він Сам привів вас у таку церкву, яка вам потрібна. І Господь це зробить неодмінно! Тільки будьте наполегливі у молитвах. Бог знайде спосіб, як задовільнити ваше прохання.

До мене прийшли два брати. Увійшовши до хати, підійшли до мого ліжка та й питають: «Сестро, а скільки ти вже хворієш?» Я сказала: «Вже скоро, як п'ять років буде». «А ти що ж, хіба не віриш, що Бог тебе уздоровить?» Кажу: «Вірю». Коли я так промовляла, один брат узяв Євангеліє, підійшов, нахилився й почав говорити зі мною. При його розмові я відчувала в собі силу й кажу: «Брати, ви скоріше моліться». Вони стають на коліна, брат кладе мені руку на голову, а я з незбагненою швидкістю схоплююсь на ноги...»

Ті, хто читав перший номер нашого часопису за 1992 рік, певно, пам'ятають ці рядки, їх узято з розповіді Жені Поліщук про її чудове uzдоровлення Господом. Сестра Женя довго не знала, хто були ті таємничі брати, що з'явилися в домі нещасної хворої, звідки вони прийшли і куди пішли. Тоді вони здалися їй посланцями неба. Ми вже мали коротеньку розмову з Березюком Дмитром Харитоновичем і давали невеликий матеріал про цю зустріч у третьому номері «Благовісника» за 1993 рік. Двадцять сім років трудиться своїм даром брат Дмитро на ниві Божій. Вдень і вночі йдуть до нього люди. Тисячі хворих уздоровив Господь через руки цієї людини. Нещодавно наш кореспондент відвідав родину Березюків, їх затишний будиночок на околиці старовинного українського містечка. Нижче ми подаємо скорочений запис цієї розмови.

Ред.

КОРЕСПОНДЕНТ. Світ наш переживає важкі часи. Політична нестабільність, жорстока економічна криза, невпевненість у

Служіння
духовними дарами

Читаю душу МОВ КНИГУ

Бесіда з людиною, що має від Бога потужний дар uzдоровлення

майбутньому. Чимало гіркоти в наше життя додають хвороби. Вчені стверджують, що в нашій країні немає жодної цілковито здорової людини серед дорослого населення. Через дорожнечу та брак ліків люди не в змозі, часом, позбутися навіть найпростішої хвороби, вже не кажучи про важкі захворювання, де офіційна медицина лише розводить руками. Бог, звичайно, має силу уздоровити від будь-якої хвороби, але на практиці бачимо, що далеко не кожний віруючий у змозі скористатися цією силою для uzдоровлення хворих. Біблія стверджує: треба мати особли-

вий дар від Господа. Наші читачі цікавляться, а чи не пов'язаний такий Божий вибір з якимись особливими здібностями тієї людини, якій дається цей чудовий дар! Хотілося б, брате, щоб ви розповіли нашим читачам про ті духовні засади, на яких ґрунтуються чудеса, пов'язані з вашим іменем.

ДМИТРО БЕРЕЗЮК. Ніяких таких надприродних здібностей я не маю. Я звичайний собі рядовий віруючий. Я лише свідок слави Божої. Не знаю, чому Господь саме мене обрав для цього, але я Йому вдячний.

КОР. Ви хочете сказати, що uzдоровлення людини в такий надприродний спосіб жодною мірою не залежить від вашого особистого бажання чи ваших здібностей!

Д.Б Так.

КОР. Як Господь дає Вам знати про Свою волю на uzдоровлення!

Д.Б. Я схиляю коліна, починаю молитись і Бог дає мені одкровення. Читаю душу мов книгу. Варто зустрітись з людиною, як я вже знаю, який у неї є гріх, чим вона займається, про що мріє, які має сподівання. Ми були нещодавно у Польщі, їздили до віруючих. Там є один брат — досить популярний такий, євангелист, проповідник. Відома людина. Ми зустрілися, і Бог мені відразу відкрив його серце. Я навіть трохи розгубився від несподіванки — брат мав такі гріхи, що про них навіть соромно згадувати. Що робити? Треба казати йому такі

вкрай неприємні речі... Адже Бог відкриває мені серця не для розваги. Він хоче їх вилікувати. Тоді я починаю так ото здалеку. Знаєш, брате, є такі гріхи у людей... Отакий гріх — скільки він шкоди завдає, скільки дітей Божих втратили Його милість та благодать, і яка то тяжка кара чекає на цих грішників... Починаю ось отак говорити — помаленько, полеженько... А він слухає, думає... Кажу йому: через це такі люди не будуть мати жодного успіху ні у справах, ні в особистому житті. Говорив йому, говорив, а потім він і каже: «Знаєш що, брате, ходімо зі мною». Веде мене в місто, потім на околицю, потім ідемо по дорозі до лісу. Вже й дорога кінчилася, ідемо лісом. А це була весна якраз. Калюжі, болото, мох мокрий... Веде він мене лісом, веде, а потім падає в мох той, у ті калюжі обличчям і починає ревти. «Брате мій дорогий, у мене ж усі ті гріхи, про які ти казав! Ти один зумів так у моє серце влізти. Тебе Бог сюди прислав, щоб вирвати мене з цієї багнюки! Тепер, — каже, — я буду всі гріхи витягати з душі, які є».

КОР. Слава Господеві!

Д.Б. І таких чимало, скажу вам, є. Він ніби й трудиться для Бога, але диявол пов'язав його залізними ланцюгами. Розповім ще про один випадок у тій самій Польщі. Поїхали ми до однієї сестри, яка багато років лежала хвора, паралізована. Скільки вже над нею молилися, скільки було різних братів, приїжджали навіть з Америки, бо її чоловік емігрував до Америки й заробляв там грубі

гроші. То ото хто з сосудів їде сюди, до Польщі, то він їх направляє, щоб вони заїхали до його жінки й помолитися за uzдоровлення. Знайомий брат мені каже: «Хочеш, то зайди до неї... Але то таке діло... Там уже всі були». Я чую голос брата і разом з ним голос сатани. Мені відразу стало зрозуміло, що над сестрою добре попрацював диявол і тепер міцно тримає цю душу в своїх лещатах. Брат, бачте, яким тоном каже: хочеш, мовляв, іди, а не хочеш, то не треба, бо все одно праця даремна. Мовляв, не такі герої як ти туди ходили. Кажу йому: «Знаєш, брате, я до тої сестри піду. Але буде в мене одна умова». — «А яка умова?» — «А така, — кажу, — що, перш ніж її лікувати, ми будемо шукати корінь хвороби». І наводжу йому місце Писання: «Дивіться, щоб хто не позбувся благодаті Божої, щоб якийсь гіркий корінь, що виріс, не завдав шкоди, і щоб ним багато хто не осквернився» (Євр. 12:15). Кажу йому: «Є корінь, отой гіркий, такий, що сидить мілко, а є дуже глибокий, такий, що дуже велику шкоду завдає. От його й треба вирвати. Тоді буде все добре». — «Ну то ходім!» — він каже. Ми пішли до неї. Вона сиділа в колясці інвалідній. Почали розмову. Я лише один гріх її відкрив, а тоді вона вже сама почала говорити. Слава Господеві! Як стала говорити, як стала... Брат той аж на стільці витягнувся. «Сестро, — каже, — чого ж ти не казала цього в зібранні?» А вона каже: «Не могла. За такі гріхи на

мене б плювали. Мене б зне-навиділи. А тепер я чую, що зараз Христос тут присутній. Не можу від Нього схватитися і мушу сказати все. Оце, — каже, — те, що мені було потрібно. Оцього я чекала роками. Ти можеш зрозуміти мене? О, як мені тепер легко! Яка в мене радість!» Кажу їй: «Слава Господеві! Якщо так тобі легко, сестро, то вставай і йди». Вона підвелася й пішла. Аلیلія!

КОР. Брате Дмитре, давайте-но ми розберемо, що таке є хвороба з духовної точки зору.

Д.Б. Коли Ісус уздоровив жінку, що мала духа немочі, була скорчена і не могла випростатись, то Він сказав: «Цю ж дочку Авраамову, яку сатана зв'язав ось уже вісімнадцять років, чи не належить звільнити?» (Лк. 13:16). По-нашому лікарі поставили б діагноз: поліартрит, там чи ревматизм — і все. А Христос каже: сатана її зв'язав. Я по Слову Божому бачу дуже багато місць, які говорять нам, що хвороба, то є дух диявола. Їх дуже багато, цих служителів сатани. Дуже багато.

КОР. А не від духів бувають хвороби!

Д.Б. Бувають. Є хвороби від духів і є захворювання тіла. Наведу навіть приклад. Знаю братів, які виганяли з іншого брата демона. Така хвороба була, схожа на епілепсію. Корчиться, падає. Виганяють, виганяють, а воно — нічого. Коли приїхав я, подивився, помолитися, і Бог відкриває: нема в братові ніякого злого духа. Я його питаю:

«Слухай, брате, може ти де вдарився головою?» Каже: «Так, було. Їхав колись на ровері й хотів проскочити під шлагбаум». — «А коли в тебе почалися ці припадки?» — «Та відразу, десь тижнів через два й почалися». У таких випадках потрібне уздоровлення тіла. Такі бувають і психічні захворювання. А брати моляться: вийди дух нечистий, вийди дух нечистий... Потім самі сміялися — що то є без одкровення братися за такі справи!

КОР. Як виглядають демони хвороб! Вам не доводилося їх бачити! Дехто каже, що вони часто мають вигляд живих істот, мають органи для руху, очі, голову...

Д.Б. Я теж чув про це, але сам їх не бачу. Просто Бог мені відкриває, яка у людини хвороба, її причини і де треба покласти руки. Бог каже також, як застосувати духовну владу. На мене сходить сила Господня і я починаю діяти.

КОР. Брате Дмитре, ми бачимо, як багато людей страждає від диявольських сил. Скажіть, будь ласка: коли злий дух входить у людину, то чи є у цьому якісь причини у самій потерпілій людині? Іншими словами: от я живу праведним, святим життям, а воно вчепилось. Може таке бути!

Д.Б. Такого не може бути. Розповім один випадок. Якось до мене прийшли й сказали про одну сестру, що вона зайнята дияволом. Ну, якщо зайнята, то зараз будемо молитись. Але ж мене зацікавило,

як ім'я того демона. Питаю його: «Дух нечистий, в ім'я Ісуса Христа скажи, як тебе звать?» Він відповідає.

КОР. А він не може відмовитись!

Д.Б. Ні. Він стоїть перед рабом Господнім і мусить казати правду. Каже: «Мене звать Ліон». Це було вперше, що я зіштовхнувся з таким духом. Питаю: «За який гріх ти увійшов у цю людину?» Він каже: «За злягання з худобою». Я йому: «А чи ти знаєш Ісуса Христа?» Каже: «Знаю. Він мені дуже багато зла заподіяв». — «Яке Він тобі зло зробив?» Каже: «Він людей відділив від мене. Заборонив торкатися дітей Своїх». — «А як же тоді ти входив у них?» А він відповідає: «А ти подивись, хоча б, на вашу молодь. Який вона одяг носить, як вона виконує Слово Господа Бога свого». А я ще далі йду: «А ти знаєш, де твоє місце?» Він каже: «Знаю, де моє місце. Моє місце в пеклі. Але поки туди потраплю, то тут ще багато зла зроблю». Ось ми й бачимо все це зло.

КОР. Скажіть, брате, а як це все відбувалося, вся ця розмова!

Д.Б. Цей дух, він спотворив сестру, вивернув їй обличчя, все скрутив і через неї став говорити, мов через трубу. Її устами. Вона тоді не розуміла, що відбувається, була якби не в собі.

КОР. Отже, ви вважаєте, що просто так демон не може увійти в людину, до чистої душі він не може наблизитись!

Д.Б. Саме так. Як і хвороба, та,

що від нечистого духу. Обов'язково є якась причина.

КОР. А ось такий випадок. Людина перебувала у світі, чинила якісь гріхи, воно вчепилося, а людина потім покаялась. І ходить тепер у святості. То воно як, тримається, чи вже йому неможливо жити у святій людині?

Д.Б. Може триматися досить довго. Коли душа приходиться до Бога, вона потребує певної, якщо можна так сказати, санітарної обробки. В духовному плані, звісно. Коли грішники навертаються до Бога, то дуже добре, коли з ними проводять спеціальні бесіди в церкві. Під час цих бесід новонавернені розповідають, чим вони раніше займалися, як ішли до Бога, який спосіб життя вели. Може, вони там чаклували, чи викликали духів...

КОР. Ви вважаєте, що того покаяння, яке зазвичай буває під час євангелізаційних міроприємств, замало? Знаєте наші євангелізаційні заходи, коли люди виходять каються десятками, а то й сотнями, і зверхується молитва грішника?

Д.Б. Вважаю, що з кожною людиною, котра покаялась, треба попрацювати індивідуально, попрацювати досить ґрунтовно. Не хочу сказати, що наші служителі цього не роблять. Роблять, але не скрізь і часто досить формально. Я вважаю, що під час такої глибокої бесіди на кожну людину треба отримати одкровення від Бога, який відкриє серце її і підкаже, що робити в разі

якогось духовного капіцтва чи захворювання. Треба провести, як то мовиться у лікарів, профілактичне обслідування душі. Знаєте, духовних немовлят нині народжується чимало, багато є тих, хто допомагає їм народитися, а от няньок все ж таки обмаль. І тому воно народилося й пропало, народилося й пропало. Я вважаю, що коли душа прийняла Господа й покаялась, її треба привести до того, щоб Господь охрестив її Святим Духом. Одного разу приїхали до мене дві жінки, шофер з ними, і привезли хвору. Зовсім невіруючі люди. Приїхали, як до якогось екстрасенса чи чаклуна. Хтось їм сказав, що я ніби-то лікую. Одягнені за першою модою, нафарбовані, накручені... Перш за все почав їм відкривати, хто я є, що я за один. Розказав про Бога, про віру, для чого потрібне хрещення, як Господь нас любить, що ми маємо від Нього. Вони дивуються: «Неужели такие люди есть на свете?» Кажу: «Є! Ви самі через п'ять хвилин можете бути такими». — «Да? Мы хотим». Розказав їм про пекло, про рай, про Духа Святого, про спасіння. «Ну як, — питаю, — ви хочете, щоб Бог охрестив вас Святим Духом?» — «Хотим». Це найперша задача в таких випадках, щоб Бог взяв людину у Свої обійми. Вони гарненько покаялись і давай ми молитись. І коли почали молитися, то ту, повну таку жінку, Бог першою охрестив. Вона підвелася з колін з таким подивом: «Знаете,

где я була?» «А де ж ти була, сестро?» А я вже все знаю. «Я була на небі! Я слыхала Божьи слова: славь Меня! Ой, Бог есть! Есть Бог!» Так радісно ото вигукнула й побігла надвір. Я знаю, що в такому стані людина може бігти по вулиці й кричати. Буде хапати людей за руки й вигукувати: «Бог є, люди, Бог є! Я Його бачила!» І ті будуть думати, що вона трохи того, знаєте... Нема її й нема. Десять, п'ятнадцять хвилин. Вже починаю хвилюватися. Точно, бігає. Аж от прибігає. Захекалася, не може дух перевести. «Вы знаете, люди изменились! Бог есть!» Бачте, вже люди для неї стали інші. А та, друга, зі страхом дивиться: «Тебя Бог Духом Святым крестил, а что же мне делать? Никуда я от вас не поеду, из вашего дома, и буду тоже молиться». Давай ми знову молитися. І Господь таки охрестив її. От, коли Бог охрестив Духом Святим, то вони пізнали милість Господню. Вони обнялися й давай одна одну цілувати! Ніби раніше не бачили одна одну. Тепер їх спілкування вже стало інше. Потім підходять до тої хворої: «Слава Богу за твою болезнь! Из-за нее мы Бога познали!» Господь тоді їх усіх трьох уздоровив. А одна каже: «Что же мне делать? Я большие деньги получаю!» Бачте, тількино Бог їх Духом охрестив, відразу ж перед ними постало питання: що робити з тим неправедно нажитим добром? «Які ти гроші

отримуєш? Де ти їх береш?» — «Я работаю в ресторане. Такие деньги — куда мне их деть?» Кажу: «Роздай бідним». Ви бачите, коли в людині поселяється Дух Святий, вона починає судити сама себе. І коли жінки поїхали, то я їм не казав: одягайтесь ось так, того не вішайте на себе, того не вживайте... Не сказав, хоча й треба було, бо вони надто вже були розфранчені — просто забув через ті події. Навіть не сказав, до якої церкви йти. Вони приїхали додому, стали там шукати собі церкву й потрапили до баптистів. З'явилися на зібрання, почали молитися. Ті побачили, що вони моляться іншими мовами, то знаєте, що там сталося?

КОР. Вигнали їх!

Д.Б. Тих баптистів дванадцятро душ Бог охрестив Святим Духом. Через цих сестер. Слава Господеві! Потім пишуть мені листа: «Брат, приезжай, нас уже большая группа». Приїжджаю я, і їх не впізнаю, моїх офіціанток. Скромно одягнені, в косиночках, тихі, лагідні — ну просто не впізнати! Це зробив не я! Це зробив Дух Святий. Дух Святий, якщо Він поселяється в людині, то Він починає настановляти людину на все добре і святе. Він же й охороняє ту душу від демонів та духів зла. Слава Йому!

(Закінчення в наступному номері)

Людмила Марчук

поезії

УСІЛА, ЩО СПІВАЮТЬ СЛАВУ ЙОМУ

«**Я** не можу передати словами, яка я щаслива, адже поруч зі мною йде Сам Син Божий. В радості і в горі, у мороз і в спеку Він зі мною. Коли стаю на коліна

Любила маленькою квіти збирати,
Любила із травами я розмовляти,
Із дощиком плакати разом любила,
І ластівка в полі дала мені крила.

Хотіла я в небо високе піднятись,
Хотіла між зорями я позостатись.
Вони мені стиха не раз говорили,
Що є десь найбільше, найкраще
світило.

Від них і почула я вперше про Бога,
Тепер моя з Ним поєдналась дорога.
Про Нього нашіптує клен у долині,
Про Нього співа соловей на калині.

молитися, то відчуваю, що стає і мій любий Ісус. Тоді я не в змозі стримати сліз, хочу обняти Його, простягаю руки й відчуваю, як Він у мої долоні кладе Свою...» — пише Люда у своїй автобіографічній замітці. Такі ніжні, інтимні стосунки з Богом є ознакою справжнього поета. Христи-янка Людмила Марчук любить Господа, і Він дає їй Своє слово, щоб висловити ту любов. Короткою є біографія цієї дівчини. Народилася в місті Камінь-Каширський, що на Волині, щойно закінчила школу. Має тата, маму та брата. Ось і весь життєвий шлях, але як гарно, що починається він з молитви, з пісні. Хай же благословить Господь уста, що співають славу Йому!

ЧИМ ВІДДЯЧУ?

Летять в далекий вирій журавлі,
Відносять фарби літа на крилі,
У лузі червоніє вже калина,
В барвисті шати вбралася долина.

Гойдає осінь літа намистину,
А я душею в небо, в небо лину.
Яка краса, оці поля безкраї
І ранок у рожевому розмаї.

Яка краса! І все це для людини, —
Рубіни зір і всі морські перлини,
Пісні пташині, запах трав зів'ялих,
До сходу сонця росами припалих.

Струмочок б'є кришталною водою —
Мені б, о Господи, зустрітися з Тобою.
Мені Ти дав усю оцю красу,
А я Тобі подяки не несучу.

За мене Ти віддав Своє єдине
Дитя на смерть — святе і безневинне.
Такої жертви світ іще не бачив.
А чим Тобі я навзаєм віддячу?

КОЛИ СПОГЛЯНЕШ НА НЕБЕСА ТВОЇ

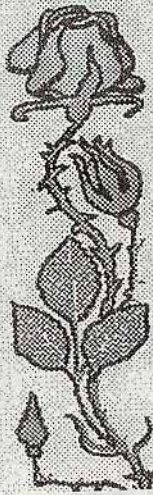
Коли сонце схиляється
за видноколо,
якось по-особливому
відкривається перед тобою
день,
що минув назавжди.

У ці хвилини
хочеться забути все земне,
відкинути буденність,
полинати туди,
де торує свій шлях
легенька хмаринка,
де крила ангела мерехтять
непорочним сяйвом своїм.
О, дивне небо!
Незвідані тайни твої!
Там престол Бога Живого,
там слава херувимів,
там вічна оселя
моєї душі.

Як інколи мені хочеться
стати
маленькою сріблястою зіркою
і бути там,
де все переповнене святістю
й молитвами святих.

*Лідія Яворська,
Івано-Франківськ*

**Ми
все більше
стаємо
чужими**

Цю статтю люб'язно надав нам доктор Міхіакі Хорі, автор книги "Запитання до терапевта".

Переклала з німецької сестра Лілія Маслова.

Ред.

Запитання.

Я вже втратив надію, що в нашому шлюбі щось можна поправити. Відверто кажучи, я в ньому розчарувався. Ми одружилися два роки тому, та ось останнім часом все частіше виникають непорозуміння, які закінчуються огидними сварками. А з кожною сваркою стіна між нами збільшується. Моя дружина постійно прискіпується до мене, незалежно від того, робив я те чи ні, і мені все більше й більше здається, що вона поступово прагне усунути мене зі свого шляху. Проте ще зовсім недавно я був упевнений, що ми є щасливі, живучи разом.

Вона кидає мені докори, що я її більше не кохаю, і в той же час, якщо я бажаю її, вона відхиляється від мене. Останнім часом спілкується переважно зі своєю матір'ю, а не зі мною. Коли я їй про це кажу, похмуро жартує: "Повинна ж я, врешті-решт, говорити хоч з якоюсь людиною!". Визнаю, що вона могла колись звертатися до мене з якоюсь проблемою, а я не вислухав її, але тільки тому, що я в той час взагалі нічого не хотів слухати. Таке траплялося після напруженого дня: у мене на роботі проблем вистачає. Але тепер на додаток виникла ще й сімейна проблема. Ми не можемо дійти згоди, хоча я цього прагну. Останнім часом вона відмовляється навіть ходити зі мною на заняття по вивченню Біблії і я намагаюся з усіх сил, щоб ніхто з нашої громади не помітив нашого розладу. Що я можу зробити практично, аби налагодити відносини? Я навіть квіти купував, але дружина на мене лише здивовано глипнула і залишила їх лежати на кухонній столі.

Відповідь.

Ви описали картину молодого подружжя, яка зустрічається досить часто. Якщо розглядати проблему з вашої позиції, то ваш стан є цілком зрозумілий. Але якщо розглядати цю ж проблему з позиції вашої дружини, то також можна зрозуміти і її розчарування. Тут зіштовхуються зовсім різні надії та сподівання, виплекані зовсім різними людьми.

Згадайте ще раз, як усе було, коли ви ще не були одружені. Так уже людина влаштована, що коли зустрічаються двоє молодих людей, то вони відсовують усе на другий план, аби бути разом. Вони навряд чи готові поділитися з іншими всім, що пережили. Вони раді слухати голоси один одного. Вони вигадують те і це, чим би можна порадувати один одного: чи це вечеря в якому-небудь затишному кафе, чи він зустрічає її біля прохідної заводу, чи вони кудись їдуть на природу. І чого він там їй тільки не наобіцяє!

Дівчина щаслива бути такою бажаною. Їй, зі свого боку, також хочеться порадувати коханого. І так далі. Потім вони одружуються, і починається спільне життя. Чоловік досягнув, чого хотів: вона стала його дружиною. Він задоволений своїм успіхом і повертається до звичного розпорядку буднів. Це є цілковито зрозуміле: він повинен заробляти гроші, щоб забезпечити сім'ю. Тому робота все більше й більше захоплює його. Якщо його робота має визнання, він отримує додаткове задоволення. Праця вимагає всіх його сил. Та ще й проблеми. Непорозуміння з колегами, різні стреси, напружені строки виконання роботи, різні невдачі й багато іншого. Коли він приходить додому, то вже нічого не хоче ні чути, ні бачити. Він не має жодних бажань, крім одного — розслабитись. І саме в цей момент приходить дружина зі своїми дрібницями, зі своїми колись такими милими, але вже знайомими дурницями. Можливо, чоловік її вислухає, але він все ж дає їй зрозуміти про своє невдоволення. І дружина починає почувати себе вигнаною. Якщо ми розглянемо цю ситуацію очима жінки, то побачимо, що вона відчувається обманутою. Вона робить висновок: він більше мною не цікавиться, я йому більше не потрібна.

Романтика минула і це діє на кохання, як похолодання. Кохання руйнується. Дружина не знає, як справитися з цим руйнуванням, і відстороняється від чоловіка. Вона знає тільки те, що їй треба: показати перед іншими, що в сім'ї у неї все гаразд. Але в її очах це є лицемірство. І вона чинить цьому бурхливий опір. Як наслідок, відбувається турнір — хто кого перемаже.

Є вельми важливе, щоб чоловік та жінка говорили про свої почуття й надії. Бути поверненим один до одного, прислухатися, що хоче сказати твій обранець, щоб оцінити проблему його очима — ось про це йде

мова. Це не вирішення проблеми — трохи підправити сімейний фасад для переконання інших, що у вас усе гаразд. Йдеться про те, щоб відродити кохання. Одному це не вдається, треба, щоб зусилля доклали обоє. Шлюб не є чимось непорушним, незмінним, це живий організм, що потребує постійного догляду, аби уникнути його захворювання. Це якраз те, чому вчить нас Біблія.

Що ж таке кохання? Все-таки — це життя для іншого. В цьому полягає справа — дарувати, віддавати себе іншому. Це таємниця, яка криється в буднях спільного життя.

“Чоловіки, любіть жінок своїх, як і Христос полюбив Церкву і віддав Себе за неї” (Єф. 5:25). Це є принцип однаково вірний як для жінки, так і для чоловіка. Але якщо ви ще неспроможні на таку велику жертву заради рідної людини, то почніть хоча б із взаємних поступок, із відречення

в ім'я любові від якихось дорогих вам звичок та уподобань заради близького.

Сергій Рачинець

Спішу до Тебе

Спішу до Тебе дні і ночі,
Несу життя земного хрест,
Мені ти дивишся ув очі
Ласкавим сонцем із небес.

І вже душа — дзвінка, як жайвір,
І теплом зігріта плоть,
Як до землі дощі врожайні,
Спішу до Тебе я, Господь.

Вже чую голос Твій далекий,
Мені про вічність нагадав,
Спішу до Тебе, як лелеки
Спигать до рідного гнізда.

Крізь ватру днів, що не згасити,
Зелену тишу яворів
Спішу до Тебе, мій Спаситель,
Отак, як ріки до морів.

Внесіть щось романтичне у ваші відносини. Придумайте маленькі кульмінаційні моменти, щоб вийти з рутини повсякденного побуту. І дозвольте вашій дружині говорити про свої переживання.

Я знаю чимало подружніх пар, де чоловік після роботи хоче просто відключитися і ні про що не думати. І дружина часто не має ані найменшого поняття, чим був зайнятий на протязі дня її суджений, для неї є чужі його розладнані плани, стреси, тому що він нічого не розповідає їй про це. Важливо в чоловікові чи жінці мати союзника. Адже подружнтя пара це союз, у якому один заступається за іншого і саме це союзництво дає сили вистояти у важку хвилину.

Отже, спробуйте залучити дружину в союз, у якому вона зможе проявляти своє кохання і вдумливо осягнути його. І потім вона зможе краще вас зрозуміти ■

Право священно- дійства

Кожний, хто читає Біблію, дуже добре знає, що невід'ємним і священним правом Старого Завіту було принесення в жертву тварин. Згідно з установленнями Закону Мойсея, кожний ізраїльтянин протягом року повинен був принести певну кількість жертв ув обов'язковому порядку і понад те ще приносити жертви за обітницею, за щирістю, або за скоєні гріхи (4М. 28). Принесли в жертву й первородні тварини. На сторінках Біблії постійно зустрічаємо вислови такого роду: приніс Гедеон жертву, приніс Давид цілопалення, тисячі цілопалень підніс Соломон.

Людині, котра недостатньо обізнана з обрядовим си-найським законодавством, може здатися, що ці жертви здійснювали безпосередньо Гедеон, Давид чи Соломон, і що будь-який ізраїльтянин міг принести Господеві жертву власноручно і в будь-якому місці. Насправді ж закон закріпив право приносити жертви виключно за левітами й священниками (4 М. 16:40; 18:4, 7), а євреям з інших колін категорично заборонялося під страхом смертної кари власноручне священнодійство.

Жертвопринесення здійснювалося лише на строго визначеному місці — на жертовнику, і ніде більше (3 М. 17:14).

І коли ми в Біблії читаємо, що ізраїльтянин приніс жертву, то практично це означає, що він зі свого стада відбирав крашу, або первородну тварину, приводив її до жертовника й віддавав у руки священнослужителів. Увесь подальший ритуал здійснювався руками левитів та священників.

Навіть князі, зверхники народу, і царі, в тім числі і згадані Давид та Соломон, приносили жертви за цим же загальновідомим порядком.

У критичну хвилину це установлення обрядового закону порушив цар Саул, власноручно принісши в жертву цілопалення. І за цей великий гріх відвернувся Господь від Саула (1 Цар. 8:14).

«Колючка» в тілі ап. Павла

«**Ш**е щоб я не звеличувався надзвичайністю об'явлень, дано мені колючку в тіло, посланця сатани, щоб бив мене в обличчя, щоб я не звеличувався. Про це я просив Господа трічі, щоб той відступився від мене.

Але Він сказав мені: «Досить для тебе благодаті Моєї, тому що сила Моя звершується в немочі» (2 Кор. 12:7).

Так писав про себе святий апостол Павло. Що ж являла собою «колючка», про яку він говорить? Виходячи з того, що «колючка» знаходилася в тілі і являла собою якесь діяння діявола, від якого Павло безуспішно намагався отримати порятунок від Господа, то можна припустити, що це була якась вада в його здоров'ї. В цьому зв'язку наводять на роздуми інші тексти із його послань. Ось «портрет» Павла: «У посланнях він суворий і сильний, але в особистій присутності слабкий, і мова його незначна» (2 Кор. 10:10). Із змісту послань апостола і перед нами постає, як титан-громовержець, переконаний, строгий і непримиренний до гріха. Однак, вочевидь, його зовнішній вигляд був зовсім таким — апостол, схоже, виглядав кволим і невизначним. Читаючи праці Павла, нам уявляється людина з поглядом рішучим і прямим. Насправді ж, судячи зі свідчень, які ми знаходимо в Євангелії, він мав дуже поганий зір, можливо, якесь окове захворювання, що псувало зовнішній вигляд цього мужнього брата. Про його поганий зір ми дізнаємося, звернувши увагу на текст із послань Павла до Галатів (4:15): «Свідкую вам, що коли б можливо було, то ви вибрали б очі свої і дали б мені». Навіщо? З якою метою? Зрозуміло: Павло мав гостру потребу в поліпшенні зору. Про своє, порівняно невелике за обсягом послання, Павло радісно повідомляє: «Гляньте, якого довгого листа я написав вам сам,

власною рукою» (російський переклад) (Гал. 6:11). Що ж стосується великих послань, то тут Павло сам справитися не міг — він диктував, а записували інші люди. Так, наприклад, послання до Римлян під диктування апостола писав якийсь Терцій (Рим. 16:22). Те, що у Павла був поганий зір, не викликає сумніву. Але зовсім неправильно було б вважати, як дехто, що поганий зір його є наслідком того фатального осліплення на Даманській дорозі, яке привело його до віри в Ісуса Христа. Павло тоді був повністю uzдоровлений і прозрів (Дії 9). Однак життя, сповнене поневірянь, переживань та нестатків, про яке він коротко, але вагомо говорить у посланні до Коринтян (2 Кор. 11:24-27), зробило свою руйнівну для здоров'я справу — разом із загальним недомаганням (для чого був біля Павла постійно лікар-євангелист Лука?) він сильно ослаб. Цей гандж дуже гнітив Павла і викликав подив у інших. Очевидно ж мали зловтіху й його вороги. «Інших уздоровляти береться, а сам хворий! Чи можна довіряти такому зцілителю?» Павло молився до Господа, просячи за своє здоров'я, але Господь відповів, що Божественна сила проявляється через немічних і слабих. Відповідь Бога заспокоїла апостола й він перестав цим так дуже перейматися. «Тому люблю мені в немочах, у знущаннях, у нужді, у переслідуваннях, у утисках за Христа, бо коли я немічний, тоді сильний» (2 Кор. 12:10) ■

«**Б**о прийде час, коли здорового вчення не будуть триматися, а за своїм бажанням будуть вибирати собі вчителів, які будуть їм лестити. Вони відвернуть слух свій від істини і прихилияться до байок»

(2 Тим. 4:4). Здається, цей час настав. Все більше розповсюджуються по Україні різні сумнівні вчення. Серед них — релігійний культ мормонів. Праця їх розгорнута дуже широко. На вулицях, площах, у місцях громадського спілкування ввічливі молоді люди пропонують вам гарно оформлені запрошення на своє зібрання. Прийшовши туди, ви теж з першого разу не помітите нічого такого, що підлягало б осуду. Культ мормонів або «Церква Ісуса Христа святих останніх днів» сьогодні налічує по всьому світові більш ніж 6 мільйонів віруючих. У різних куточках планети працюють понад 18 тисяч молодих місіонерів. Між ними є чимало вчених, політиків, бізнесменів.

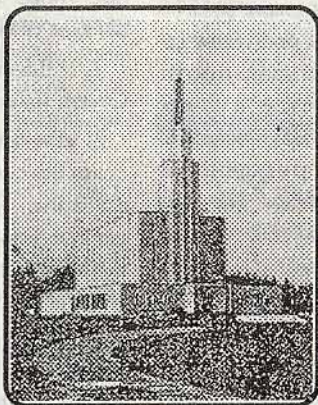
Історія виникнення культу

Засновник культу мормонів Йосип Сміт народився у 1805 році в місті Шерон, штат Вермонт. У 1920 році Сміт заявив, що він бачив видіння, де

йому явився Бог Отець. Видіння це детально описане у книзі «Дорогоцінна перлина». Бог Отець, буцімто, сказав, що всі церкви збилися з Божого шляху й Він їх відкидає, а на Сміта покладає

місію бути Його пророком. У 1823 році до Сміта з'явився ангел по імені Мороні і розповів про «золоті скрижалі». У 1829 році Сміт заявив, що переклав скрижалі з допомогою чарівних окулярів «Урим та Тумим». У 1930 році «Книгу мормонів» було видано друком. Перед тим, у 1929 році, Сміт об'явив, що до нього з'явився Іоанн Хреститель і висвятив його в чин священнослужителя. Тоді ж стало відомо про заснування «Церкви Ісуса Христа святих останніх днів».

Сміт придбав земельну ділянку, яку він назвав «Святою землею», і проголосив: храм Сіона — земний центр Царства Ісуса Христа буде побудовано саме тут. Сміт стверджує, що отримав 135 прямих одкровенень від Бога. Багатожонство він увів, буцімто, по Божественному одкровенню. Практика багатожонства швидко розійшлася по всій церкві мормонів і зустріла значне незадоволення

*Культ
Мормонів*

суспільства. Уряд США пригрозив, що закриє їх організацію та конфіскує все майно. Тоді президент церкви офіційно відмінив цю практику, пояснивши своїм вірним, що церква принесла в жертву свої переконання заради існування самої церкви. У 1844 році Сміт загинув від рук розгніваного натовпу, який протестував проти багатожонства. Він став в очах мормонів мучеником за віру. Невдовзі було обрано нового президента й пророка. Ним став Бригем Янг. Він мав 25 жінок. Цей діяч вніс суттєві зміни у вчення мормонів.

Нині мормони значно відійшли від первісного вчення.

Історія їх складна й розгалужена. На сьогодні це велика організація із штаб-квартирою в Солт Лейк Сіті, штат Юта. Це одна гілка, власне, «Церква Ісуса Христа святих останніх днів». Друга гілка із штаб-квартирою в місті Індепенденс, штат Міссурі. Це «Реорганізована церква Ісуса Христа святих останніх днів». Група в штаті Юта є домінуюча, але Реорганізована церква має більш активних послідовників. Мормони стверджують, що Біблія не є цілковито повним одкровенням, оскільки вона не може об'єднати всі релігії. Мормони мають свої власні святині. Це такі видання, як «Книга Мормона», «Дорогоцінна перлина», «Доктрини завіту» та інші. Йосип Сміт переклав Біблію по-своєму. Багато чого виправив, те, що вважав за помилкове, а також дописав певну кількість віршів. В останній розділ Біблії додав трішки про себе.

Основні доктрини мормонів

Наведемо деякі положення з їх доктрин.

1. Бог був раніше людиною, поступово став вищою істотою, але Він має плоть.

2. У Всесвіті є багато богів, але Бог Отець найголовніший між ними.

3. «Ви повинні навчитися, як самим стати богом, так само, як це зробили всі боги, що існували до вас, аби успадкувати таку саму славу, владу й силу й прибути в Боже місце» Д. Сміт, «Книга Мормона», ст. 346.

4. Біблія переповнена помилками, тому не є цілковито надійним джерелом.

5. Дух Святий не є особистістю, це є особлива рідина, котра різною мірою наповнює людину.

6. Спасіння досягається добрими справами, а не вірою в Ісуса Христа й виправданням. Необхідно хреститися водою й виконувати заповіді.

7. Йосип Сміт — істинний пророк. Той, хто заперечує це, накликає на себе прокляття Боже, він не увійде в Царство Боже.

8. Христос — духовний брат Люцифера і старший брат кожного мормона.

9. Бог є одружений і з Ним живе якась кількість жінок. «Великий Мессія, засновник християнства, мав багато жінок, Бог Отець і наш Господь Ісус Христос мають своїх дружин у вічності». «Книга мормона».

10. Ні чоловік, ні жінка не увійдуть у Царство Небесне без згоди Джозефа Сміта.

11. Христос — нащадок Адама, людина від людини, а не від Духа Святого.

12. Адам та Єва не зробили гріха, коли з'їли забороненого плоду, вони повинні були не послухати Бога, аби мати можливість розмножуватись на землі.

13. Шлюб є вічним і має силу в майбутньому вічному житті.

14. Нерозкаяні душі можуть отримати спасіння стараннями тих, хто ще живий.

Гадаємо, нашим читачам цілком зрозуміла суть цього вчення, і ми не будемо за браком місця вдаватися до спростування їх доктрин. Наведемо наші контраргументи лише по деяких найважливіших пунктах. До пункту 6. Стосовно спасіння Біблія говорить: «Благодаттю ви спасенні через віру, і це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Єф. 2:8). До пункту 9, про одруження. «Бог є Дух». Жодної згадки в Біблії про одруження Бога Отця чи Ісуса Христа ми не знаходимо. До пункту 10, про те, хто увійде в Царство Боже: «Бо так Бог полюбив світ, що віддав Сина Свого єдинородного, щоб кожен, віруючий у Нього, не загинув, а мав життя вічне» (Ін. 3:16). Спираючись на Святе Письмо, ми могли б розглянути кожне з вищеназваних положень доктрин мормонів, але оскільки Біблія не є для них тим

незаперечним авторитетом, яким вона є для кожного з нас, то таке спростування не має сенсу. Гадаємо, що наведених пунктів, які предствляють основну доктрину цього культу, цілком досить, аби зрозуміти його сутність ■

Віктор Коpecь

Хрещення немовлят

Запитання

Мене охрестили батьки, коли я ще був маленьким. Хіба це хрещення не дійсне?

Відповідь

Ні! Про хрещення новонароджених-немовлят у Біблії нічого не говориться. Щоб людина стала християнином, їй необхідно покаятись та увірувати. Очевидно, що немовля не може цього зробити. Покаятись та увірувати може людина, яка досягла свідомого віку. «Хрещення, не обмиття тілесної нечистоти, а обіцянка Богові доброї совісті, спасає Воскресінням Ісуса Христа» (1 Петр. 3:21).

Відкрито центр реабілітації

Для тих,
хто звільняється
з місць
позбавлення волі

Сидіти у в'язниці дуже тяжко... Кожний знає, якою бажаною є для в'язня свобода. Але часто так буває, на жаль, що омріяна воля для колишнього зека стає ще одним важким випробуванням. Не кожний його витримує, далеко не кожний, і знову повертається в колонію.

Почну з того, що я сам закінчив усі тюремні «університети». Так склалося життя. До в'язниці вів мене сатана прямою дорогою від самого дитинства. Народився я в неблагополучній, як тепер кажуть, сім'ї в Казані. Рідко бачив батька тверезим. Виховала мене вулиця. Рано привчився до крадіжок. Це стало звичною справою. Отримав один строк, другий. У 1981 році мені дали 11 років за грабунок. На той час мав уже жінку й дитину.

У своєму злодійстві я був, можна сказати, одним із перших. Адміністрація зони нічого не могла зі мною вдіяти. Яких тільки заходів до мене не застосовували! Правоохоронні органи випробували на мені все: голод, холод, кийки, карцер. Кінчилося тим, що я отримав там же, у зоні, два роки тюремного ув'язнення.

Ніяка, навіть найжорстокіша адміністрація не могла на мене вплинути, не могла змінити мене. Це зробив Господь. Для мене було

величезним відкриттям, коли я дізнався, що Бог любить і таких, як я. Таких, що не робили у своєму житті нічого, окрім зла. Господь торкнувся мого закам'янілого серця. Я покаявся. Бог за один раз звільнив мене від усієї сатанинської мерзоти: наркоманії, пияцтва, бажання красти. Слава Господеві!

Це було в Комі краї. А тепер я живу в Україні, працюю в місті «Добрий самарянин» у відділі «Тюремне братство». Завідаю Центром реабілітації. Що таке наш реабілітаційний Центр? Це місце, де певний час живуть люди, які покались і прийняли водне хрещення, перебуваючи в ув'язненні.

Справа в тому, що серед в'язнів є багато таких, хто втратив у своєму грішному житті все. Після звільнення цим людям немає де прихилити голови. На роботу їх приймають, м'яко кажучи, без особливого бажання, сім'ї їх давно розпалися. «Тюремне братство» в особі нашого Центру допомагає їм стати на ноги у нових умовах.

Щоб потрапити до нашого Центру, треба мати рекомендацію місіонера, який працює з цією людиною. Перший місяць у нас колишній в'язень перебуває на утриманні Центру. Йому видають одяг, надають житло, можливість

харчування. Далі ми пропонуємо людині роботу при місії. До кожного в нас індивідуальний підхід. За кожним підопічним закріплюється духовний наставник, необхідну духовну допомогу надають слуги церкви. Термін перебування в нашому Центрі — шість місяців. За цей час звільнені встигають налагодити зв'язки із своїми рідними, спокійно розібратися в обстановці, що склалася на їх батьківщині.

Прийнявши Господа у своє серце, колишні зеки стають іншими людьми. Це в більшості випадків допомагає їм відновити порушені сімейні зв'язки, повернутися у свої розбиті родини і стати там надійною опорою для жінки та дітей. Слава Господеві! Ми сприяємо у пошуках хорошої роботи та у придбанні необхідної фахової підготовки. Посадові особи на виробництві з повагою ставляться до нашого поручництва.

Як це дивно й чудово, що Бог знаходить людей на самому дні суспільства, витягає їх практично з небуття, повертає їм втрачене здоров'я, дає сенс життя! Хотілося б, щоби ті, хто читає ці рядки, пройнялися співчуттям до цих знедолених людей, понесли за них труд у молитві. Господь благословить Вас, друзі! Звертаюся також до церковів, до служителів Божих — моліться за нас!

Маємо деякі плани на майбутнє. Хочемо придбати якийсь, бодай невеличкий будинок під офіс Центру та гуртожиток, плануємо закласти

кілька майстерень, де б наші підопічні працювали та набували трудових навичок. Тут ми могли б надавати їм допомогу у придбанні того чи іншого виробничого фаху.

Якщо Господь прихилить чиєсь серце до того, щоб зробити якісь пожертвування на користь нашої справи, то він може це зробити, користуючись такою адресою:

**266028 Рівне,
вул. У. Самчука, 32А,
«Добрий самарянин»,
«Тюремне братство»,
Центр реабілітації.**

**Р/р 1700918 УСБ м. Рівне,
МФО 333012.**

*Ніколай Харітонов,
завідуючий Центром
реабілітації*

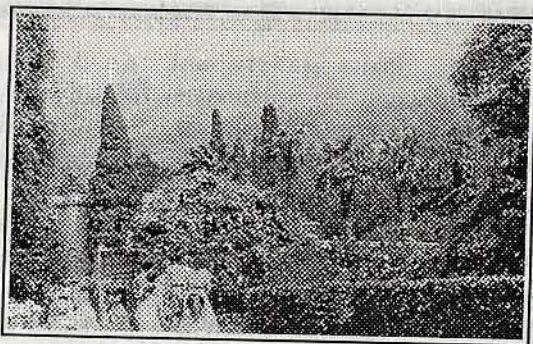
Занурення чи окроплення ?

Запитання

Чи обов'язково при хрещенні занурюватися у воду?

Відповідь

Так. Слово «Хрещення» походить від слова, що означає «повне занурення» чи «поглинання» (тобто «мокрый до нитки»). Ісус занурювався. «І охрестившись, Ісус зараз же вийшов з води» (Мт. 3:16).

Подорож по
країні, де «тече
молоко та мед»

ЗЕМЛЯ ОБІТОВАНА

ЄРУСАЛИМ, ВОРОТА СТАРОГО МІСТА. Називаються ці ворота — Яффські. Є таке місто Яффа на узбережжі — колишня Іоппія. Нині це околиця Тель-Авіва. Звідси веде найближча дорога від моря до Єрусалиму — Яффська дорога. Частина її тепер являє собою центральну вулицю столиці.

Останні два тисячоліття Єрусалим відвідувала величезна кількість прочан, які йшли поклонитися святим місцям. Вони, переважно більшістю, прибували у Яффський порт, а потім Яффським шляхом підіймалися до міста і йшли прямо на Голгофу. Ось тут вони минали головні ворота, проходячи через браму в стіні. Єрусалимська стіна, яку ми бачимо, побудована в XVI столітті. Прохід зроблено у вигляді кута. Це стандартна для того часу військова хитрість. Вершник через цей кут не міг проскочити на повному скаку до міста, а змушений був у цьому кругому повороті переходити на повільну ходу. Так само й закінчоти. У цьому вузькому місці він збивався в купу й ставав здобиччю для оборонців, котрі сиділи на стінах. Турки, що володіли в ті часи Єрусалимом, таким чином запобігали нападам бедуїнів та інших кочових племен. Коли ми увійдемо у ворота, то ви побачите в стіні величезний вилом, через нього тепер прокладено дорогу і їдуть машини. Вилом цей не є наслідком якогось нападу, його зробили турки, господарі міста. Подія ця сталася в минулому столітті, коли тут зустрічали почесного гостя з Німеччини. Місцева влада хотіла прийняти кайзера Вільгельма та його свиту з найвищим почтом, але та свита не могла пройти крізь вузькі ворота. Тоді було наказано зробити додатковий прохід збоку. Так він і лишився до сьогодні.

Оця вежа, біля якої ми стоїмо, займає вельми важливу позицію, вона знаходиться прямо біля західного входу до столиці. Зрозуміло, що це місце завжди було важливе з військової точки зору. Сюди підіймалася дорога з узбережжя і, природно, це місце треба було захищати. В давнину тут стояла фортеця, а також один з парадних палаців царя Ірода. У цьому районі було

розташовано три царські палаци, залишки одного з них ми можемо бачити ще й досі. Офіційна ж резиденція грізного царя знаходилася у східній частині міста, а тут були палаци для розваг, неофіційних прийомів, тощо. Ірод назвав цю вежу іменем свого брата.

Якщо ми підійдемо до краю майданчика, то зможемо побачити міську стіну ніби у розтині. Найнижче бачимо великі, грубо оброблені камені — це кладка II століття до Р.Х., її зроблено за часів династії Хасманідів. Слідуючий рівень — дуже добре обтесані камені, з такого ж каміння змуровано Стіну плачу. Це є класичний зразок кладки царя Ірода — I століття до Р.Х. Слідуюча кладка — візантійська. Далі — крупні виступаючі камені — робота хрестоносців. Самий верх добудовували турки.

В Єрусалимі нині мешкає 380 тисяч євреїв. З них лише 5 тисяч живуть у Старому місті. Арабів тут мешкає 120 тисяч, з них половина — в Старому місті. Тому Старе місто нині має цілковито арабський вигляд. Вулиця, по якій ми тільки-но пройшли, слугує водночас і кордоном між християнським та вірменським кварталами. За християнським кварталом знаходиться Храм Гробу Господнього.

ГОЛГОФА. Ось тут знаходиться скеля, що має назву Голгофа. Оця споруда, вона ніби ковпак надіта на скелю. Давайте напружимо нашу фантазію й подумки відкинемо усі численні будівлі, що розташовані навколо скелі. Тоді в уяві нашій постане передмістя — безлюдна місцина, що закінчується урвищем, утвореним кількома скелями. На одній з них відбувалися страсти.

Перш ніж увійти до храму, скажу кілька слів про ці споруди, що його оточують. Он там видніється мінарет мечеті. Пам'ятаєте, ми говорили про мечеть Омара, що на Храмовій горі? Так от, по-перше, невірно її називати мечеттю, по-друге, невірно її назву пов'язувати з халіфом Омаром. Коли б ми мали час докладно розібратися у всій цій історії, то ми б побачили, наскільки складними були стосунки між ісламом та християнством і настільки ранній іслам був залежний від християнської та юдейської традицій.

Мусульмани завоювали Палестину на початку VII сторіччя десь близько 30-х років. Треба зазначити, що Єрусалим здали без бою. А взагалі бої за Палестину були надзвичайно жорстокі. Візантійське військо та військо мусульман зустрілися біля Тіверіадського озера. Вперто обороняли греки також тодішню столицю краю Кесарію. Коли ісламське військо підійшло до Єрусалиму, то доля країни була вже фактично вирішена. Візантійський патріарх Єрусалима, якого звали Софроній, вийшов до воріт і передав халіфу Омару ключі від міста.

Халіф Омар в'їхав до стародавньої столиці, як переможець, під'їхав до церкви, що стояла на Голгофі, й запитав у патріарха дозволу зайти до храму й помолитися

там. Зверніть увагу на поведінку завойовника. І що б ви думали? Патріарх не дав дозволу. Він сказав полководцеві приблизно таке: ти, звичайно, можеш сюди зайти, але перед тим тобі необхідно прийняти хрещення. Звичайно, друга після Магомета особа не збиралась приймати хрещення. Але халіф не звелів зрівняти храм із землею, він не звелів знести патріархові голови. Він сказав: гаразд, нехай буде по-твоєму, і звершив молитву навпроти християнської церкви. Згодом на місці, де молився халіф, араби побудували мечеть. Вона так і зветься: мечеть халіфа Омара. Для мусульман вона є символом віротерпимости ісламу. Це, однак, не зашкодило іншому халіфові через 150 років розібрати по камінцях церкву, у яку не впустили Омара і на її місці збудувати ще одну мечеть.

На цій скелі, що зветься Голгофа, римський імператор Константин та його мати Єлена свого часу побудували храм, що мав назву Анастасис, тобто воскресіння. Це якраз і була та споруда, котру знесли. Пізніше хрестоносці збудували, за винятком крипти, існуючий і донині храм. Ви бачите, що він неймовірно еkleктичний, багато разів був порушений та відновлений. Мусульмани робили з нього мечеть, там ще й досі збереглися залишки мінарету. Історія будівлі дуже складна. Загалом же пріоритет на будівництво належить хрестоносцям, ордену госпітальєрів.

Кілька слів про цей орден, оскільки тут багато чого залишили саме його представники. Цей орден зіграв визначну роль в історії християнства, особливо в Палестині. Ви, певно, знаєте, що хрестоносці ділилися на кілька орденів. У Палестині діяли два ордени. Орден святого Іоана та Орден храмовників-тамплієрів. Лицарів храму цікавила лише храмова гора, а лицарів Ордену св. Іоана в першу чергу займала Голгофа.

В певний час до Палестини розпочалося нечуване паломництво. Щоб вам краще уявити собі масштаби цього явища, скажу, що за рік сюди надходило кілька сот тисяч прочан. Прибували вони або в Яффу, або в Аккру. Далі вирушали до Єрусалиму. На дорогах було дуже неспокійно, на прочан нападали мусульмани та кочові племена, і тоді Орден лицарів св. Іоана взяв на себе обов'язок охороняти каравани від розбійних нападів. Було налагоджено низку охоронних постів на дорогах, побудовано заїзди, готелі, будинки прихисту для хворих та немічних прочан. Фактично саме хрестоносці започаткували в Палестині систему християнської добротності. Через це вони й отримали свою другу назву — госпітальєри, від латинського слова госпіталіс — гостинний.

Якщо ви дивилися кінофільми про лицарів, то ви бачили, що вони поверх лат носили такі легкі плащі-накидки. На цих накидках було намальовано хрести і колір цих хрестів визначав приналежність до того чи іншого ордену.

Лицарі Храму мали чорний плащ із білим хрестом, лицарі св. Іоана мали білі плащі з червоними хрестами. Ви добре знаєте цей символ: червоний хрест на білому тлі — знак міжнародного християнського милосердя. Його ж малюють на наших «швидких допомогах».

Тепер ми ненадовго перервемо нашу розповідь, щоб кожний мав змогу побути наодинці зі своїми думками, щоб кожний міг усвідомити, яке надзвичайне значення в його житті має той факт, що він стоїть на тому місці, де відбулася найважливіша подія не лише для людства, а й для всього Всесвіту — розп'яття Господа нашого і Спасителя Ісуса Христа ■

Порада, втіха, підтримка ПРО ЩО МОЛИТИСЯ ?

*Деякі, особливо молоді, віруючі не знають, про що молитися. Пере-
рахувавши усіх своїх родичів та знайомих, вони розгублено замов-
кають. Як же бути? Звернімося до
Слова Божого. Є молитви, особливо
приємні Господеві. Ось деякі з них.*

1. «Ні про що не журіться, а в
усякому молитвою та благанням з
подякою відкривайте прохання ваші
перед Богом» (Фил. 4:6).

2. «Коли чого попросите в ім'я
Моє, я зроблю» (Ін. 14:14).

3. «Пильнуйте і молитесь, щоб не
впасти в спокусу» (Мт. 26:41).

4. «Признавайтесь один одному
в провиних і молитесь один за
одного, щоб вам зцілитися, бо
багато може щира молитва
праведного» (Як. 5:16).

5. «Моліться за тих, хто крив-
дить і переслідує вас» (Мт. 5:44).

6. «Моліться завжди всякою
молитвою і благанням у дусі, і
пильнуйте для того з усякою

*витривалістю і молитвою за всіх
святих» (Еф. 6:18).*

7. «Отже, просіть Господа жнив,
щоб вислав женців на жнива Свої»
(Мт. 9:38).

8. «Передусім благаю чинити
моління, прохання, благання подяки
за всіх людей, за царів та всіх, хто
при владі, щоб ми могли проводити
тише й мирне життя у всякій
побожності й чистоті» (1Тим. 2:1).

9. «Дбайте про благо тієї землі,
куди я вас виселив, і молитесь за неї
Господеві, бо в її добробуті — і ваше
щастя» (Ер. 29:7).

Це далеко не повний перелік. Той,
хто уважно читає Слово Боже,
знайде чимало настанов стосовно
цього служіння. Моліться своїми
словами, але від усієї душі. Бог не
тільки слухає ваші слова — Він
читає бажання вашого серця. Хто
багато молиться, тому Господь дає
радість у цьому чудовому служінні ■

Вчень багато, а істина одна.

Латинський вислів

ДИТЯЧИЙ КУТОЧОК

Любі діти! Всі ви знаєте, що ми живемо в оточенні дуже різноманітної й багатой природи. Навкруги ростуть дерева й квіти, трава й різноманітні сільськогосподарські культури, у небі літають птахи, в лісі блукають звірі, у річці плаває риба. Але найвизначніша на землі, звичайно, людина. Вона, порівняно з тваринами, має безліч

переваг. Великий розум, багаті почуття, різні обдаровання та таланти. Ще людина вміє говорити. І вона говорить, говорить, говорить — і все, переважно, про себе. Ви не помічали? Помічали? Весь час про себе й про себе. Якось воно трошки некрасиво, правда? Уявіть собі таку ситуацію. До вас у гості приходить знайомий хлопчик і починає розповідати, що він робив зранку, де був, що їв, починає пояснювати, який він хороший, розумний, сильний, вихований, талановитий і так далі і так далі — до самого вечора, не даючи вам навіть слова сказати. Негарно, правда?

Отак поводить себе у цьому світі людина.

Друзі! Я маю цікаву пропозицію. Що, коли нам зупинитися на хвилику й послухати інших? Піти в поле, побути там наодинці з вітром, послухати, про що гомонять пшеничні колоски. Завітати до лісу, спробувати збагнути мову дерев. А що, коли нам звернутися до тварин не так, як до нерозумних істот, а з повагою й любов'ю, як до друзів, як до братів наших менших? Впевнений, вони знають дуже багато цікавого. І про себе й про Бога, Який створив їх так само, як і нас, через Слово Своє всемогутнє.

РОЗПОВІДЬ ГОРБУЧКА

Звичайно, ми є простенькі, непримітні, сіренькі пташки. Ми не вміємо гарно співати, не маємо яскравого вбрання, але якщо ви гадаєте, що ми не здатні показати вам нічого цікавого, то ви глибоко помиляєтесь.

Хочу зазначити, що мій Творець із самого початку сконструював мене як «літак», тому будь-яка, навіть найменша частина мого тіла, пристосована для того, щоб

літати. Моє тіло побудоване з якнайлегших матеріалів. Майже всі кісточки в середині — порожні. Завдяки цьому вони легко можуть поглинати повітря, дуже легкі і в той же час міцні. 'Якби наші кістки були заповнені мозком, як у вас, людей, то ми б не змогли літати. У одного мого далекого родича — альбатроса, скелет важить усього 120-150 грамів, незважаючи на те, що довжина його тіла більше метра, а розмах крил — майже три метри. Його пір'я важить навіть трохи більше, ніж кістки.

Ой! Хто там? Небезпека! Треба ховатись! Може ви мене заховаєте? Бо там з'явився яструб. То наш найперший ворог. Він такий жорстокий і сильний! Своїми довжелезними кігтями він може витягти мене навіть з густого чагарника. Дякую, ви допомогли мені. Добре все-таки бути людиною! Нікого ви не боїтесь. А в нас, горобців, стільки ворогів, що ви навіть уявити собі не можете. Ворони, сороки, кішки та й ви, люди, як на жаль... Вночі на нас нападають сови, сичі. Варто лише заснути. Скільки родичів моїх загинуло від їх могутніх кігтів.

О, був би я людиною! Бог любить вас найбільше. Він так вас любить, що навіть знає, скільки волосся на голові людини. Добре вам! Але й про нас піклується наш Творець. Я не скаржуся. Він дав мені все, щоб я міг зберегти своє життя. Без перебільшення скажу — є чим і мені похвалитися.

Ось, хоча б, моє серце. У кого ще є таке серце, ану скажіть? Наразі, коли я оце з вами балакаю, воно робить 460 поштовхів за хвилину. А ваше? Еге ж, щонайбільше — 70. А коли якась небезпека, що доводиться тікати, то число те досягає 760!

А мій дзьоб! На вигляд — нічого особливого, але запевняю вас, це справжній чудо-інструмент! Де люди застосовують найміцніші матеріали? Ну, звичайно, коли будують літаки. Так от: якби вам вдалося зробити деталь із такого матеріалу, як мій дзьоб, і випробувати її на розрив, то вона б витримала вдвічі більшу вагу, ніж будь-який найміцніший метал!

А мої очі! Ви що-небудь знаєте про них? Не цікавились. От і даремно. Бо мої очі бачать набагато ліпше за ваші.

Для того, щоб побачити те, що бачить сіренький горобчик, вам доведеться використати добрячого бінокля та й то картина у вашім оці навіть тоді не матиме такої як у мене різкості. Це тому, що мої очі мають на одиницю поверхні у сім-вісім разів більше зорових клітин.

На додачу до таких чудових очей Творець дав нам ще надзвичайно рухливу й гнучку шию, завдяки чому ми можемо нашим дзьобиком дотягтися до будь-якої частини тіла. А спробуйте-но ви, скажімо, лобом торкнутися вашого коліна. Я вже не кажу про спину. Що, не виходить? Ото ж бо.

Як ми виводимо своє потомство?

Вам це, певно, видається аж надто нудним заняттям. Це тому, що ви не маєте ані найменшої уяви про всю складність цієї роботи. Мабуть, ви собі думаєте, що ми просто сідаємо на яйця й сидимо доти, доки не вилупляться пташенята. Еге ж. Хотів би я вас побачити на своєму місці. Ви знаєте, які вони

чутливі, наші діточки, що ще сидять у тих яєчках? Ви знаєте, що вони там дихають, у своїх шкаралуп'яних кімнатках? Ще й як! Ото ж їм потрібна певна постійна температура, вологість та бездоганна вентиляція чистим повітрям. Якщо цього забракне, пташенята загинуть.

Наш Творець знайшов геніальне рішення для цієї проблеми. Ще до того, як я починаю відкладати яєчка, у мене на черевці, у двох-трьох місцях, випадає пір'ячко. Шкіра в цих оголених місцях грубіє, роблячись

ГОРОБЦІ

У подвір'ї — ців та ців —
Сперечались горобці:
Хто мудріший з-поміж них.
Цінь-цвірінь, а котик плиг,
Взяв обох їх — тільки пух
Вітерець розніс навкруг.
Сперечались до пори,
Доки котик помирих.
Ну, а вам щодня, малята,
Треба добре пам'ятати:
Учить Бог у кожному слові
Жити в мирі і любові.

товщою в кілька разів. Кількість кров'яних судин збільшується у сім разів, і вони стають разів у п'ять товщі. Отака піч! Одночасно в клітинах цього «місця висиджування» збирається велика кількість рідини. Для чого вона? Тільки-но я торкаюся черевцем яєць, як оці спеціальні місця миттєво реагують, автоматично вимірюючи температуру яєць і даючи відповідні сигнали в мій мозок, де є спеціальний центр, що «керує» висиджуванням. Звідти автоматично подаються сигнали до «печі» про збільшення температури, або про необхідність провітрення, або про те, що час яєчка вже перевертати на другий бік. Все це більшою мірою відбувається поза моєю свідомістю, так би мовити,

автоматично, так що навіть ваші вчені не знаходять пояснення багатьом складним явищам, що протікають у моєму організмі.

Якось до мене дійшли чутки, що дехто з тих самих вчених стверджує, буцімто всі ці мої дивовижні властивості розвинулись поступово під впливом навколишніх умов. Це просто смішно! Хотілося б мені запитати цих людей, як же висиджували пташенят мої предки, коли вони ще не мали такого тонкого механізму, який маю я? Якщо ж вони таки

ПОКЛАДАЮСЬ НА ІСУСА

Коли читати я учуся,
Писати лігери, тоді
Я покладаюсь на Ісуса,
Щоб допоміг мені в труді.

Коли в душі моїй тривога —
Хвороба раптом і знеміг,
То покладаюсь знов на Нього,
Аби мені Він допоміг.

З Христом — спокійно так і
легко,

Йому молитву я складу...
Вже вірю, час той недалекий,
Коли до Нього я прийду.

А вам, малята, дам пораду,
Хоч в ній немає новизни:
Господь всім тим дарує радість,
Хто прагне зустрічі із Ним.

якось обходились без тих усіх «печей» та «термометрів», то які ж тоді причини спонукали їх виникнення?

Гадаю, якби ці люди послушали мене ще, то вони б мовчали про свої «випадковості та зовнішні умови». Яку дивну систему дихання дав мені мій Творець, як чудово влаштоване моє пір'ячко! Хотілося б розказати про незвичайний такий апаратик, який є в моїй голові. Він дозволяє мені без жодного підручника знати всю географію й безпомилково знаходити на поверхні землі те місце, яке мені потрібне. Але про це як-небудь іншим разом. Ви, мабуть, трохи вже втомилися слухати моє цвірінкання, а я, скажу вам відверто, вже дещо зголоднів.

Одне лише хочу вас запитати: невже й ви вірите, що мої пращури походять від якогось там плазуна? Не вірте, бо я знаю, про що кажу. Ніяких «випадків», ніякого «поступового розвитку»! Мені дав життя Той, Хто створив і вас. У п'ятий день творіння Він звелів нам, усім птахам, летіти над землею. Він рясно благословив нас. І ми радіємо з того й даємо радість нашому Творцеві. Отож, любі друзі, знайте: я є чудове Його творіння! І ви теж. Так будемо разом славити Його!

Ваш щирий друг сіренький Горобчик.

До зустрічі, любі діти!

Це було в давнину. У самотній хатині на високій горі жив Святий. Він часто спускався вниз, у місто, аби розповідати людям про Спасителя. Святого не любили, бо він викривав усяке зло. Особливо знепавилів його князь, володар міста. Давно вже шукав він слухної нагоди, щоб позбавитись чоловіка Божого. І от нарешті вирішив здійснити свої наміри.

Одного разу, коли Святий спускався зі своєї гори по стіжці, що вела до міста, князь та його слуги вискочили зі схову й накинулись на праведника. Розправа була жорстокою. Кати довго плумилися над безневинною жертвою. Коли вони втомилися, князь підійшов до чоловіка Божого, який спливав кров'ю, але все ще дихав. «Ну, що, святоша, проречи, що на мене чекає за це?» Святий підняв голову і князь побачив його обличчя. Жакливі садна й глибокі рани спотворили його до невпізнання. Очі були сповнені невимовного болю й страждання, розбиті губи треміли, але жодного звуку, який видав би стан цієї людини, не зірвалося з них. Голова чоловіка Божого безсило впала, останні сили полипили його. Князь нахилився нижче, можливо, бажаючи побачити в тих очах благання про пощаду, але побачив Божественну велич і неземний спокій та красу, які вже не були пов'язані з

понівеченим тілом, а являли собою відбиток Небес.

Серце князя здригнулось. Сам не усвідомлюючи, що робить, він дістав з кипені хустку й обтер стражденне обличчя вмираючого. Воно було спокійне й умиротворене. Святий

повернув до князя свій погляд, і князь почув дивні, вражаючі в саме серце тихі слова: «Я люблю тебе, княже... Господи Ісусе Христе, не порахуй йому цього гріха...» І ще раз голос його пролунав майже нечутно: «Боже,

Я ЛЮБЛЮ
ТЕБЕ,
КНЯЖЕ...

притча

прими дух мій...»

Чимало часу сплигло відтоді. Князь мав успіхи в житті. Він продовжував свої ганебні справи, але щось змінилося в ньому. Не стало того завзяття, не стало колишньої жорстокости, не стало надмірної жадоби до влади та до багатства. Пам'ять про вбитого чоловіка Божого не давала спокою. Якось у своєму столі він знайшов клапоть тканини, дбайливо складеної й загорнутої в папір. Розгорнув тканину — то була хустка, якою колись він обтер обличчя вмираючого Святого. Чому не викинув її — закривавлену, зашлямовану брудом, ще тоді, для чого склав і заховав у далекий кут пухляди свого столу, вельможа і сам не знав.

Обережно розправив тканину й побачив на ній обриси людського лиця.

Воно було намальоване кров'ю й кривавим потом. Все пильніше вдивлявся князь у ці риси, і все ясніше проступали вони на хустині. З'явилися сплутане, склеєне сусутками крові волосся, міцно стулені уста... Очі навіть тут, на полотні, світилися мов зорі. Невимовне страждання й небесну чистоту та лагідність прочитав князь у тих очах. Любов, яку вони випромінювали, глибоко увійшла в морок його холодної, жорстокої душі й спалахнула там яскравим полум'ям. «Хто ти?» — прошепотів князь. «Я вічність...» — була йому відповідь.

УДВОХ

Пустеля. Темінь.
Не боюсь.
Я на колінах. Я молюсь.
Ісусу дякую я знов,
Що Він отут мене
знайшов...
Хоч навкруги вирує люд,
Пустеля тут, пустеля тут.
Пустеля... Темінь.
Не боюсь
Я на колінах — я молюсь.

Віталій Борецький

Важко передати той стан, в якому перебував вельможа. Його осяяло Божественне світло. В серце увійшла невимовна радість. Тіло зробилося легке, мов пушинка, й полинуло в небо... Він пізнав, що таке благодать Господня. Він пізнав, що таке істинна любов до Бога й до людей.

З того часу Дух Святий перебував із князем. Решту свого життя він провів у безперестанних молитвах і служінні Ісусові Христу. Відбудував хижку, в якій колись мешкав Святий і, кинувши все своє несправедне багатство, одягнувся у волоссяниці. Живучи в хатині Святого, їв він те, що добував собі працею.

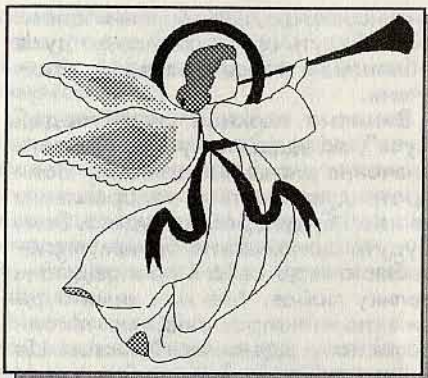
Час від часу спускався до міста. Говорив людям про Спасителя. Господь дав йому дар оздоровлення. Чимало городян та приїжджих звільнилося від тяжких недугів через руки колишнього князя. До кінця своїх днів він трудився для Господа, проповідуючи Слово Боже, закликаючи людей до покаєння, викрикуючи їх негідні вчинки. Його не любили ще більше, ніж убитого Святого.

Коли звістка про смерть колишнього князя дійшла до міста, й родичі, десь аж на третій день, пішли до хижі, щоб звершити похоронний обряд, тіла Праведника на горі вони не знайшли.

М.П.

ДО УВАГИ МІСІОНЕРІВ!

Ще не стомилися діти Божі чинити добрі справи. З цією метою нині створюється і діє чимало християнських місій на всьому терені нашої держави. Однак населення України дуже мало ще знає про цю діяльність, і тому мало користується нею. **ШАНОВНІ ПРАЦІВНИКИ ХРИСТІЯНСЬКИХ МІСІЙ!** Пишіть нам, повідомляйте про Ваші благословенні діла, а ми розкажемо про них людям.

Девід Вілкерсон

І МАЙБУТНЄ СПОВІСТІТЬ ВАМ

пророцтво

Моральне розкладання

"Горе тим, хто живе на морі та на землі, тому що до них зійшов диявол у сильній люті, щоб, якщо можливо, то звести й вибраних".

Яким чином диявол буде намагатись обманути та облестити навіть тих, хто обраний Богом? Я бачив, що він буде старатись зробити гріх дуже привабливим, і таким чином розпаде світ до морального розкладання. Він відчинить ворота пекла і буде намагатись залити світ еротичним брудом, хтивістю та розбещеністю. Цей моральний розпад неможливо буде припинити за допомогою людських сил. Сатанинський дух хтивости вже охопив багато народів, несучи з собою наготу, розбещеність і цілі потоки нечистоти.

Попереджаю, в недалекому майбутньому по спеціальних кабелях телебачення опісля півночі будуть передаватись найдобірніші й найбридкіші порнографічні фільми. Кабельне телебачення вже стало улюбленим інструментом тих, хто проштовхує у світ порнографічні фільми. Секс і вбивства, секс і кров,

секс і садизм, секс і насильство — ось основні теми порнофільмів. Фільми, показані через секс-канали, стануть настільки популярні, що найбільш крупні телекомпанії будуть ніби змагатись, хто покаже більше насильства та сексу. Все це поступово почнуть демонструвати і в звичайний телечас.

Тисячі газетних кіосків скоро будуть продавати такі секс-журнали, поряд з якими "Плейбой" видаватиметься просто пуританським.

Їх будуть купувати навіть діти. Для більшості цих видань буде характерною суміш сексуальних збочень та окультизму. Деякі з цих журналів, які продаватимуться на вулицях у кіосках, будуть прославляти звалтування, розбещення дітей та вбивство. Розквітне содомський гріх.

Падіння моралі не обмине й багатьох членів Церкви. Суцільний шквал наготи та сексу з усіх боків буде наступати на уми й душі навіть відданих учнів Христових. З цієї причини у багатьох охолоне любов, що призведе до невір'я. Тих, хто любить тілесні насолоди, буде набагато більше, ніж тих, хто любить Господа.

Закінчення. Початок у № 4 за 1993 р.

Остання спроба обманути вибраних Божих

Великою спокусою для християн останнього часу буде високий рівень життя. Біблія попереджає, що християни останнього часу будуть байдужі, багаті, ні в чому не знатимуть нужди. Само по собі багатство не є гріхом, багатими були біблійні патріархи. Бог хоче, аби слуги Його відзначалися добробутом. Але я бачу, що християни останніх часів дуже спокусливі на багатство, і Бог випробує їх цим більше, ніж бідністю. Я бачу, як автомобілі, мотоцикли, одяг і всілякі матеріальні блага стають для людей ще більшою перешкодою на шляху до Бога, аніж секс та алкоголь.

Бачу тисячі віруючих, які сидять у ресторанах та кінотеатрах і піддаються тому впливові, котрий вони раніше віддавали на осуд. Вони ніби не роблять ніякого видимого гріха, але вони дуже спокійно дивляться на свою захопленість непристойними фільмами, частими вечоринками, застіллям з вином. Не скажеш, що вони не люблять Бога, але тілесні задоволення все ж полюбляють більше.

Одним з великих гріхів буде гріх неправильного використання часу. Це не торкається тих годин, які люди відводять на відпочинок чи на дозвілля, мається на увазі той час, який Бог відводить Собі на читання Слова Його, на спілкування з Отцем Небесним. Великий гріх сьогодні — не відгукнутися на заклик Божий.

Примноження лжевчень

Перед істиною святого Божого Слова люди будуть віддавати перевагу ложним вченням та новим ідеям. Люди будуть юрмитися навколо вчителів, які видаватимуть "нові думки та одкровення". Чоловіки та жінки будуть звертатися до пророцтва і вчення людського

значно частіше, ніж до вчення істини. Вони будуть прислухатися до духів обличення та сатанинських віровчень.

Виникне ложний рух "людей Ісуса", які надаватимуть особливого значення вигнанню демонів. Вони претендуватимуть на уздоровлення хворих і будуть робити чудеса. Вони будуть допомагати бідним, приваблюючи до себе й проповідуючи велику любов. Але між ними буде чимало лжепророків, які ніколи повністю не віддавалися Христові. Це ті, хто проповідують любов в ім'я Його, але продовжують перебувати у своїх старих гріхах та непокорі. Це ті, хто "чинить беззаконня" і є зняряддям сатани для дискредитації істинного Ісусового руху.

Відродження руху Ісуса

Терплячи утиски й свідомо ставлячись до ознак останнього часу, армія істинних послідовників Ісуса набиратиме сили. Вони започаткують нові підпільні церкви, які будуть проповідувати прихід Христа й кінець світу. Вони зробляться якби жалом для церкви, що стала подібною до повії, вражаючи й розтривожуючи совість своєю відданістю та духовною силою. Прихильники сатани об'являть відкриту війну істинним послідовникам Ісуса. Лише той, хто живе істинною вірою, зможе розрізнити духовне безчестя у верхах.

Шалені переслідування

Бачу, як наближається час переслідувань та гонінь, таких, яких людство ще не бачило. Це будуть переслідування істинно віруючих в Ісуса Христа, яке виникне несподівано, мов страховисько з морських глибин. Почнетесь це непомітно й поступово і з'явиться тоді, коли буде здаватися, що релігійна свобода досягла свого найбільшого розквіту. Це роз-

повсюдиться в Америці, Канаді, а потім по всьому світові, і кінець кінцем перетвориться в якесь безумство.

Дух антихриста увійде в серця високопоставлених осіб в урядах та органах законодавства, змушуючи чиновників проводити в життя такі законодавчі акти, які будуть прямо скеровані проти незалежних церковів, місіонерських союзів і служителів Євангелія.

Настане час, коли майже всі місіонерські проекти, всі релігійні передачі по радіо й телебаченню опиняться під таким пильним наглядом (який буде переходити в граничну підозрілість), що доведеться дотримувати надзвичайної обережності у всіх своїх діях.

Поява всесвітньої церкви

Бачу, як у майбутньому в результаті союзу між ліберальними екуменістами-протестантами та римсько-католицькою церквою виникає всесвітня суперсвітова церква. Вона буде здійснювати загальну релігійну політику і постане як одна з наймогутніших релігійних сил на землі.

Ця всесвітня церква буде духовною лише за назвою. Вона буде вільно користуватися іменем Ісуса Христа, але практично прагнутиме переважно до політичних цілей. Цей потужний церковний союз буде займатися соціальними питаннями, гігантськими благодійними проектами й надаватиме допомогу тим, хто бідє.

Керівники цього союзу заявлятимуть про необхідність іти назустріч людським потребам, закликаючи до оновлення суспільної діяльності, політичної активності і до все ширшої участі церкви у справах світу.

Бачу цілу армію кар'єристів, які захоплюють найбільш впливові пости в цій суперцерковній організації. Чимало є серед них навіть неві-

руючих, які захоплені ідеєю, що ця суперцерква повинна стати політичною силою настільки могутньою, щоб чинити потужний тиск на тих, хто протистоїть їй. В той час, як ті, хто знаходиться на високих постах, говоримуть про чудеса, про любов та злагоду, їх підлеглі чинитимуть утиски та переслідування тих, хто знаходиться в опозиції до керівництва.

Я бачу, як ця новітня суперцерква під виглядом "розуміння проблем" починає приймати у свої ряди гомосексуалістів та лесбіянок. Майже в кожному місті США та Європи виникають церкви тих, хто сповідає "одностатеву любов". Деякі з цих церков будуть виправдовувати танці оголених у церкві, як "артистичну, художню форму поклоніння". Люди почнуть більше поклонятися творчості, аніж Творцеві.

Я знаю, що нова всесвітня церква буде примирливо ставитись до деяких видів окультизму. Суперцерква ніколи не прийме офіційно окультної практики, але френологія, хіромантія та гадання будуть у широкому вжитку.

Піднесення істинної церкви

Бачу великий надприродний союз всіх істинних послідовників Христа, пов'язаних Духом Святим, та спільною довірою до Христа та Його Слова. Ця церква стане свого роду підпільним братством і включатиме католиків та протестантів усіх деномінацій. Вона об'єднає молодих та старих, чорних та білих, до неї ввійдуть люди всіх націй.

В той час, як офіційна надсвітова церква домагатиметься політичного впливу, ця невидима суперцерква буде сильно зростати в силі Духу. Сила прийде під час переслідувань та гонінь.

Нечувані гоніння на християн у всьому світі призведуть до того, що істинні християни стануть ближчими

один до одного і до Христа. Вони будуть менше піклуватися про деномінаційні установки, але більше уваги надаватимуть з'явленню Ісуса Христа. Дух Святий зв'яже воєдино людей усіх віросповідань та прошарків суспільства. Ця невидима церква отримає надприродне помазання й силу Духа Святого, аби продовжувати проповідь Євангелія, доки її не почують "всі кінці землі".

Переслідування у сфері інформації

Нині існує велика свобода для проповідання Євангелія по радіо та телебаченню. Ще ніколи засоби масової інформації не були так широко відчинені для служителів Христа. Але будьте обережні! Настане час гонінь та утисків. Сигнали перемир'я уже ширяться у повітрі. Радіо та телепрограми стануть мішенню для сатанських сил, які намагатимуться зіштовхнути їх із праведного шляху. Вже існує ідея створення спеціальної податкової системи для всіх релігійних теле-радіопрограм. Ліберальні церковні лідери будуть намагатися створити щось на зразок відбіркової колегії, як кінцевої інстанції у складанні християнських програм. Жодна програма не піде в ефір без дозволу цієї замаскованої цензури. Як результат, з'явиться пом'якшене "Євангеліє без Христа", яке нікого не буде чіпляти за живе.

Двері, широко розчинені в наш час, почнуть поволі, але неухильно зачинятися. Я отримав для всіх служителів, які користуються засобами масової інформації для розповсюдження Євангелія, слідуючу звістку: "Працуйте, поки ще триває день, бо настане ніч і тоді ніхто не зможе працювати".

Сатана робитиме спроби підірвати християнське виховання. Йому будуть сприяти такі чинники, як попривсюдне погіршення фінан-

сового стану учбових закладів, поява у студентів якоїсь незбагненої апатії та неповаги до будь-яких авторитетів, а також збільшення кількості таких викладачів, котрі легко йтимуть на компроміси, не матимуть стійких християнських переконань.

Християнська революція серед молоді піде на спад і її недисципліновані послідовники повернуться до своїх наркотиків, вільної любові, старого способу життя. Гоніння відокремлять овець від баранів. Втримаються лише віддані.

Духовне пробудження в країнах комунізму

У країнах, що розташовані за залізною та бамбуковою завісами, настане коротке пробудження. Ті, хто жив серед жажливих релігійних переслідувань, матимуть насолоду від короткого перепочинку. Дух Святий зруйнує ці пекельні завіси і Слово Христове прийде до Радянського Союзу, Китаю та Східної Європи. Господь установить тимчасове перемир'я між Заходом та Сходом, саме для того, аби розповсюдити Євангеліє в комуністичних країнах. Бог може використати японських та корейських християн для праці в Китаї. Чималу духовну допомогу надасть Росії (та Україні) Фінляндія.

Після короткого періоду свободи та духовного пробудження двері несподівано зачиняться й почнуться нові божевільні й жорстокі переслідування, які дуже швидко охоплять усі ці країни ■

НАШІ ОГОЛОШЕННЯ

ШАНОВНІ БРАТИ ТА СЕСТРИ!

Редакція складає щиру подяку тим, хто вніс свої пожертвування на справу Божу, а також тим, хто відгукнувся на адресу редакції теплим словом. Багато хто цікавиться, як можна здійснити передплату на «Благовісник». Дорогі друзі! Передплати ми не робимо. Економічна нестабільність у державі та брак коштів у видавництві не дають змоги з упевненістю дивитися в майбутнє. Саме через ці причини ми, часом, не можемо своєчасно надіслати вам свій номер.

Пробачте нам! Моліться за нас!

Саме ваші молитви є запорукою того, що часопис, не зважаючи ні на що, буде виходити.

Отже, той, хто ще не отримав

НАЙКРАЩИЙ В УКРАЇНІ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ СІМЕЙНОГО ЧИТАННЯ «БЛАГОВІСНИК»

може отримати його, надіславши поштову картку (открітку), або листа на адресу:

**252115, УКРАЇНА, м. Київ, вул. Онискевича 3,
«Благовісник», КОТОВСЬКОМУ Віктору Пилиповичу.**

ЛЮБИ СЕСТРИ!

Як і минулого року, наступний номер нашого часопису ми хочемо присвятити жінкам-християнкам. Напишіть нам, що б ви хотіли бачити в цьому номері. Які проблеми у вашому житті найгостріші? Чого не доставає вам у вашому духовному служінні? Якими б ви хотіли бачити своїх чоловіків, а чоловіки нехай напишуть, які вони мають уявлення про ідеальну дружину. Напишіть, які благословіння мали ви від Господа. Які чудеса Він явив у вашому житті. Розкажіть про вашу сім'ю, про вашу Церкву. А може й чоловіки захочуть щось подарувати своїм подругам, скориставшись нашим журналом?

ЧЕКАЄМО ВАШИХ ЛИСТІВ!

ПРИМІТКА

до статті Володимира ФРАНЧУКА «Як звали Вартимея?» (№1, 1994 рік.)

В останньому абзаці статті йдеться про тлумачення виразу «Авва, Отче!». Наводимо цей уривок: «В оригіналі тексту написано «Дух всиновлення, яким кличемо: «Авва, Авва!», тобто «Отче, Отче!». За неясних причин одне слово було перекладено, а друге залишилось на мові оригіналу, і смисл набув дещо іншого значення. Вираз «Авва, Отче!» — це не що інше, як перекладацька похибка...» Це місце викликало помітне непорозуміння серед наших читачів. Не дозволяючи собі осуду на адресу автора, який досить ґрунтовно обстоює свою точку зору, редакція «Благовісника» просить вважати це місце, як особисту думку Володимира ФРАНЧУКА.

Міжнародна Християнська місія «Неемія», головою якої є знаний евангеліст Вольдемар Сардачук (автор близько 10 книг), щойно відкрила нову свою філію в місті Ватутіно, Черкаської області. Дорогі друзі! Якщо у вашому селі, чи районі міста є хоча б один віруючий і ви мрієте, аби у вас була Церква, звертайтеся у «Неемію». Там вам допоможуть.

Адреса місії:

УКРАЇНА, Черкаська область,
Звенигородський район, м. Ватутіно, вул.
Оввілейна 4Б, кв. 100, Анатолій МЕРТЕС.

Телефон:

(04740) 6-14-28